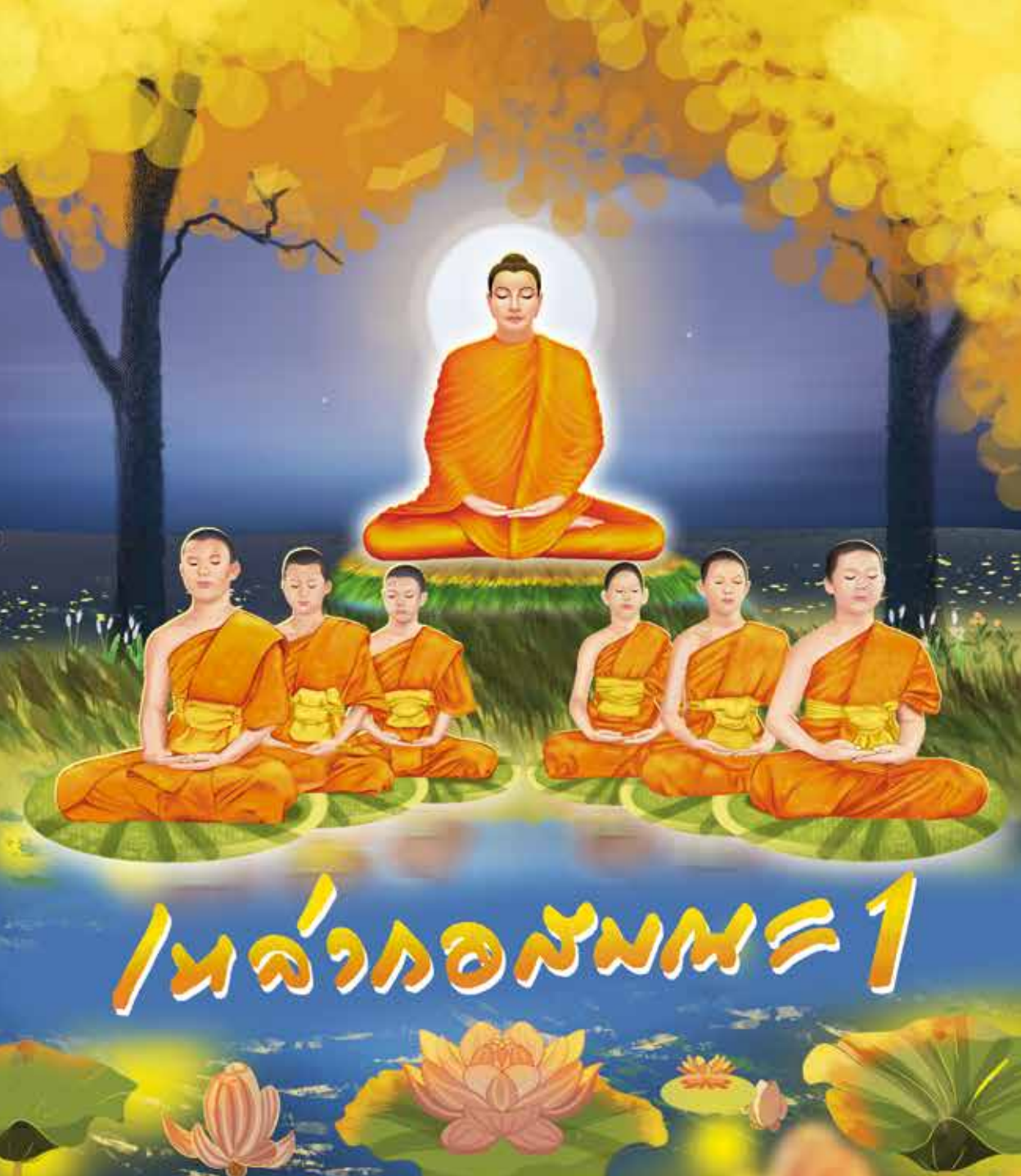

1/นลวคอสพพ=1

หมู่กุฎิสามเณรเปรียญธรรม

Residence for Pali Student Novices

ที่ระลึกในวาระ

อุปสมบทอุทิศชีวิต
สามเณรเปรียญธรรม 6 รูป

ณ พัทธสีมา วัดพระธรรมกาย
วันอาสาฬหบูชาที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2563

เหล่ากอสมณะ 1

หลวงพ่อัมมชโย (ไชยบุญ อมมชโย)

ที่ปรึกษา	พระครูใบฎีกาอำนวยการ มุนิสกโก พระมหาวิริยะ ธรรมสารี ป.ธ.9 พระมหาประเสริฐกิจ สุขเมโธ ขวัญจิตต์ จิตสินธุ	พระมหาสุวิทย์ ธรรมิกมุนิ ป.ธ.9 พระมหาเผด็จศักดิ์ สกฤตมโธ ระพีพรรณ ใจภักดี
กองบรรณาธิการ	พระมหาพุทธวิวัฒน์ วาสนนชโย พระราชน ตึกขณาโณ สุธิดา จินดาภิจนกุล สุพิชญา ศรีสกุล รัตนภรณ์ อมรวิสิน	พระมหาวรวิทย์ วิสุทธิชโย ไพบูลย์ สืบสาย จารุวรรณ วสินสกุล อรอนงค์ สาสีผล จินดา ช่วยเกิด
ภาพ	ศูนย์ภาพนิ่ง, พระมหาศราวุฒิ สุรชโย, พระวิฑวัส ปณณาสาโร	
ภาพวาด	พระถนอมศักดิ์ ธรรมปาโล	
รูปเล่มและปก	พระมหาพุทธศักดิ์ รตนชโย	
พิมพ์ครั้งที่ 1	วันวิสาขบูชาที่ 31 พฤษภาคม พ.ศ. 2550	
พิมพ์ครั้งที่ 2	วันอาสาฬหบูชาที่ 5 กรกฎาคม พ.ศ. 2563	
จำนวนพิมพ์	3,500 เล่ม	
ลิขสิทธิ์	วัดพระธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี 12120	
ผู้จัดทำ	หมู่กุฎิสามเณรเปรียญธรรม	
พิมพ์ที่	บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด	

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
เหล่ากอสมณะ 1.-- พิมพ์ครั้งที่ 2.-- ปทุมธานี : วัดพระธรรมกาย, 2563.
184 หน้า.
1. สามเณร. I. ชื่อเรื่อง.

294.3186
ISBN 978-616-568-747-8

1/46'0544=1

คำนำ

สามเณร คือ เทือกเถาเหล่ากอของสมณะ เป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนอบรมตนเองตั้งแต่เยาว์วัย เพื่อเตรียมความพร้อมที่จะอุปสมบทเป็นพระภิกษุผู้ดงามบริบูรณ์ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา ในพระพุทธศาสนา เป็นที่พึ่งให้แก่ชาวโลกต่อไป ดังนั้นชีวิตสามเณรจึงเป็นชีวิตอันประเสริฐของผู้มีบุญผู้ที่ได้โอกาสในการศึกษาพระธรรมคำสอนอันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่ยังเยาว์ ยากที่บุคคลทั่วไปจะมีโอกาสเช่นนี้

หลวงพ่อดิเรกโชติธรรมะหนักถึงความสำคัญของสามเณรผู้จะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในอนาคต ท่านจึงให้ความเมตตาอบรมพร่ำสอนให้สามเณรซาบซึ้งถึงความสำคัญของการเป็นผู้ได้โอกาสศึกษาและปฏิบัติธรรม เพิ่มความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ ให้แก่ตนเอง ตั้งแต่เยาว์วัยมิใช่เป็นผู้ด้อยโอกาสอย่างที่คนทั่วไปเข้าใจ

เนื่องในวาระโอกาสวันอาสาฬหบูชาที่สามเณรวัดพระธรรมกาย
จำนวน 6 รูป จะได้อุปสมบทอุทิศชีวิตในพระพุทธศาสนา คณะผู้จัดทำ
จึงรวบรวมคำเทศน์สอนอันทรงคุณค่าของหลวงพ่อดำมชโย ที่ท่านเมตตา
อบรมพร่ำสอนสามเณรในโอกาสต่าง ๆ มาเรียบเรียงและจัดพิมพ์เป็นหนังสือ
"เหล่อกอสมณะ" เพื่อเป็นกำลังใจและเป็นหลักปฏิบัติให้แก่สามเณร ผู้เป็น
เหล่อกอของสมณะสืบไป

คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย	13
โอวาทหลวงพ่อทัตตชีโว	19
ประวัติสามเณรเปรียญธรรม 6 รูป	25
สามเณรคือใคร ?	54
เหล่ากอสมนะ (โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย)	68
กิจวัตรกิจกรรมของสามเณร	132
การปฏิบัติธรรม	146
การศึกษาพระบาลี	152
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น	165
รายนามเจ้าภาพ	176

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย

ชีวิตนักบวช สุขดีที่หนึ่งเลย

วัตถุประสงค์ของการบวชก็เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง สละตนให้พ้นจากกองทุกข์ เพื่อประโยชน์ตน ประโยชน์ผู้อื่น และประโยชน์แก่ชาวโลก การบวชอุทิศชีวิตให้กับพระศาสนาของลูกเณรในครั้งนี้เป็นสิ่งที่น่าปิติยินดี เพราะไม่มีชีวิตใดจะประเสริฐเลิศเท่ากับชีวิตของนักบวชอีกแล้ว ชีวิตนักบวชเป็นชีวิตสุดท้ายในสังสารวัฏ หลังจากที่เราผ่านชีวิตขึ้น ๆ ลง ๆ มานับภพนับชาติไม่ถ้วน เดียวลำเค็ญ เดียวสบาย เกิดเป็นชนชั้นล่างบ้าง ชั้นกลางบ้าง ชั้นสูงบ้าง พลัดไปสู่อายวบ้าง พอไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ได้สร้างบุญก็ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ วน ๆ เวียน ๆ กันไปอยู่อย่างนี้

ดังนั้น ชีวิตสุดท้าย คือ ชีวิตของนักบวช ชีวิตของพุทธบุตร ถ้าเป็นหญิงก็เป็นภิกษุณี ถ้าเป็นชายก็เป็นพระภิกษุ นุ่งห่มผ้ากาสาวพัสตร์ ชุดสุดท้าย ฉะนั้นชุดนี้เป็นชุดที่ประเสริฐเลิศที่สุด ใครได้อยู่ในชุดนี้ต้องปลื้มอกปลื้มใจทีเดียว เพราะว่ามีมนุษย์ในโลกนี้มีประมาณ 6-7 พันล้านคน ผู้ชายมีประมาณ 3 พันล้านคน ผู้หญิง 3 พันล้านคน ที่บวชได้ คือ ฝ่ายชาย แต่ก็บวชไม่ได้ทั้งหมด แม้เป็นเทวดา ครุฑ นาค ยักษ์ คนธรรพ์ พรหม อรูปพรหม

ก็บวชไม่ได้ อย่างในพิธีอุปสมบท ลำดับแรก พระอุปัชฌาย์ต้องถามก่อนว่า เป็นมนุษย์รึ ? ขนาดว่าเห็นเป็นมนุษย์ชัด ๆ เข้ามาในโบสถ์ ยังต้องถาม ก็แปลว่า ถ้าไม่ใช่มนุษย์บวชไม่ได้ แม้เป็นมนุษย์ที่ด้อยโอกาaskก็บวชไม่ได้ เป็นหญิงไปครึ่งหนึ่งแล้ว เป็นผู้ฉิ่ง อีกเท่าไรก็ไม่รู้ ก็หมดสิทธิ์

ผู้ได้โอกาสที่จะบวชได้จริง ๆ มีไม่กี่คนในโลก ไม่คิดไม่แปลก ยิ่งคิดยิ่งแปลก ดังนั้นผู้ที่บวช คือ ผู้ได้โอกาส ผู้ที่ไม่ได้บวชทั้งหมด คือ ผู้ด้อยโอกาส ผู้มีบุญเท่านั้นจึงอยู่ในเพศของนักบวชได้ นี่เป็นความจริงแท้ แต่บางทีนักบวชบางรูปอาจจะลืมไป คิดว่าเราเป็นผู้ด้อยโอกาส เกิดมายากจน มีชีวิตลำเค็ญ ไม่รู้จะ何去何ไหน เขาเลยส่งเข้าวัด มองเฝิน ๆ อาจจะเป็นเช่นนั้น แต่มองลึก ๆ สิ คนจนมีมากมายในโลก คนรวยก็เยอะแยะในโลก แต่ไม่ได้บวช แปลว่า ต้องมีบุญมีบารมีข้ามชาติ ต้องมีบุญมีผังแห่งการบวชข้ามชาติมามาก บวชช่วงสั้นบ้าง บวชช่วงยาวบ้าง บวชตลอดชีวิตบ้าง ต่อเนื่องกันมา

เพราะฉะนั้น เมื่อเรามาเกิดแล้ว จะเกิดจากไหนไม่สำคัญ สำคัญว่า เกิดมาแล้ว ถึงเวลาต้องบวชเป็นสามเณร เป็นพระภิกษุอย่างนี้ จึงจะถือว่า เป็นผู้ได้โอกาส เป็นผู้ที่มีบุญญาธิการที่สั่งสมมาดีแล้ว ฉะนั้นจะต้องทำความเห็นใหม่ คิดผิติดใหม่ได้ ใครที่คิดว่าเรา

เป็นผู้ด้อยโอกาสแล้วมาบวช คิดใหม่ แต่คิดใหม่อย่าให้ผิด ต้องให้มีปิติ และภาคภูมิใจ ในทุกครั้งที่ลืมตามาเห็นผ้ากาสาพัสตร์ห่มครองกาย และแม้แต่นอนหลับก็ต้องฝันให้เห็น ถ้าไม่ฝันก็จะต้องมีจิตสำนึก มีวิญญาณของนักบวช นั่นแหละคือความปิติและภาคภูมิใจของเรา

ดูตัวอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นหลัก ความเป็นใหญ่เป็นโตใคร ๆ ก็ปรารถนาทั้งนั้น สละแม้กระทั่งทรัพย์ อวัยวะ และชีวิต เพื่อความเป็นใหญ่เป็นโต แต่พระองค์ทรงสละความเป็นใหญ่เป็นโต ทรงเคยเป็นถึงพระเจ้าจักรพรรดิ* แต่ในที่สุด ก็เสด็จออกบวช แปลว่า เพศนักบวชเหนือกว่าทุก ๆ เพศภาวะ นี่คือสิ่งที่เราควรจะปิติและภาคภูมิใจ ถ้าคิดตรงนี้ไม่ออก ทำงานพระศาสนายาก การบวชก็ไม่มีความสุข ถ้าคิดตรงนี้ออก สุขทุกคืนทุกวันเลย บวชเป็นพระ-เณรนี้สุดดีที่หนึ่งเลย สุขมาก สุขทุกคืน สุขทุกวัน หลับตาก็สุข ลืมตาก็สุข สุขสองเวลาทั้งหลับตา กับลืมตา หายใจเข้าก็สุข หายใจออกก็สุข

.....

* ในอดีตชาติ พระพุทธองค์ทรงเคยเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิมาหลายภพหลายชาติ แล้วพระองค์ก็ทรงสละสมบัติจักรพรรดิที่ทรงครอบครองนั้นเสด็จออกบวช และแม้ในภพชาติปัจจุบันที่เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ พระองค์ก็ทรงสละสมบัติจักรพรรดิที่กำลังจะได้เป็นใน 7 วัน แล้วเสด็จออกบวช โดยไม่มีความอาลัยในสมบัติจักรพรรดินั้นเลย เพราะทรงเห็นคุณค่าของการบวชว่า มีค่ายิ่งกว่าสมบัติจักรพรรดิหรือสมบัติใด ๆ ทั้งปวง

ดังนั้น เนื่องในวาระโอกาสที่ลูกสามเณรจะอุปสมบทอุทิศชีวิต
เป็นพุทธบูชาในครั้งนี้ จึงเป็นสิ่งที่ควรแก่การอนุโมทนาสาธุการเป็นอย่างยิ่ง
หลวงพ่ोजึงขออำนาจพรให้การบวชครั้งนี้เป็นการบวชทั้งภายนอกและ
ภายใน โดยภายนอกได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ มีศีล 227 ข้อ และภายใน
ให้มีพระธรรมกายที่บริสุทธิ์ บริบูรณ์ ด้วยอริศีล อริจิต อริปัญญา เป็นพระแท้
ที่โลกต้องการ

หลวงพ่อัมมชโย

17 พฤษภาคม พ.ศ. 2549

โอวาทหลวงพ่อทัตตชีโว

บวชเพื่อสั่งสมฝังความหนาแน่นในเพศสมณะ

การที่ลูกได้บวชตั้งแต่อายุยังน้อย ถือเป็นความโชคดีเหลือหลาย เพราะทำให้ได้รู้จักการรักษาศีล การนั่งสมาธิ และได้ศึกษาคำสอนของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งแต่เยาว์วัย ไม่มีที่ใดในโลกจะปลอดภัยเท่ากับการได้อยู่ในเพศของสมณะหรือลูก

ศีลในตัวมาเตือนให้บวช

การที่คนเราจะได้เกิดมาเป็นคนนั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ถ้าหากไม่ได้มีบุญจากการรักษาศีลข้ามภพข้ามชาติมาดี ก็ไม่มีโอกาสได้มาเกิดเป็นคน เพราะหากชาติใดพลาดพลั้งไปทำผิดศีล วิบากกรรมก็จะส่งผลให้ต้องไปเกิดเป็นสัตว์ได้

ส่วนผู้ที่รักษาศีลข้ามภพข้ามชาติมาดีส่งผลให้ได้เกิดมาเป็นคน และอำนาจศีลในตัวก็จะมาเตือนให้อยากเข้าวัดปฏิบัติธรรมตั้งแต่อายุยังน้อย มาเตือนให้อยากบวช อยากเข้ามาอยู่ในร่มเงาพระพุทธศาสนา เหมือนลูก ๆ ทุกรูป

แม้ศิลปินจะเตือนให้ได้มาบวชแล้ว แต่ลูกก็คงเห็นแล้วว่า เพื่อนของเราบางรูปก็ลาสิกขาออกไป ฟ้องว่าภพชาติที่แล้วเขามีบุญบวชช่วงสั้น แต่เพราะความคุ้นกับศิลปินในระดับเป็นนักบวชของเขา ยิ่งหนาแน่นไม่พอ จึงไม่อาจจะครองตัวอยู่ในเพศสมณะได้ แต่ลูก ๆ มีบุญบวชช่วงยาว และบุญจากการรักษาศีลข้ามภพข้ามชาติมีความหนาแน่นมากพอ จึงสามารถบวชได้จนถึงวันนี้

คำว่า "ความหนาแน่น" ในที่นี้คือ การที่เคยบวชช่วงยาวมาข้ามภพข้ามชาติ และเมื่อบวชแล้วก็ตั้งใจรักษาศีลอย่างดี รวมทั้งศึกษาธรรมะด้วย เมื่อเกิดใหม่ในแต่ละชาติ อำนาจความหนาแน่นของบุญจากการรักษาศีล ความหนาแน่นของเนกขัมมบารมี จึงเตือนให้อยากบวชเหมือนอย่างที่เคยทำมาทุกชาติ

วิธีที่จะทำให้เห็นภาพตามที่หลวงพ่อพูดได้ชัดเจนมีอยู่วิธีเดียว คือ ต้องตั้งใจนั่งสมาธิให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้ และต้องประคองใจให้เห็นพระธรรมกายชัด ใส สว่าง มั่นคง อย่างต่อเนื่องตลอดเวลา จากนั้นก็ไประลึกชาติดู แล้วลูกจะหมดความสงสัย เพราะเห็นอย่างที่หลวงพ่อบอกด้วยตัวเอง

สร้างผังบวชให้หนาแน่นด้วยการแก้ไขนิสัยตัวเอง

ในกลุ่มที่บวชเป็นสามเณรมาด้วยกัน แต่ละรูปมีความมั่นคงในศีลไม่เท่ากัน บางรูปมีความมั่นคงในศีลมาก ส่วนบางรูปก็ยังกะพ่องกะแพรง รูปใดที่ศีลกะพ่องกะแพรง แสดงว่าผังเดิมข้ามชาติก็ทำมากะพ่องกะแพรง กระย่องกระแย่ง

กระย่องกระแย่งเป็นอย่างไร ลองนึกถึงอาการของคนที่ไม่ได้ใส่รองเท้า แล้วเดินเข้าไปในดงของต้นไมยราบ เขาจะเดินยึกยัก ๆ ลงน้ำหนักเหยียบพื้นไม่เต็มฝ่าเท้า เพราะกลัวว่า หนามของต้นไมยราบจะตำเท้า ที่เดินอย่างนั้นแหละเรียกว่า กระย่องกระแย่ง

พวกที่รักษาศีลมากระย่องกระแย่งชาติที่แล้ว พอมาถึงชาตินี้ แม้เขาจะบวชได้ตลอดชีวิต แต่ถ้าไม่ปรับปรุงแก้ไขนิสัยของตัวเอง เขาก็ยังคงมีเชื้อกระย่องกระแย่งติดเป็นนิสัยข้ามชาติต่อไปอีก

หลวงพ่อกับพระอาจารย์พอจะช่วยชี้ทางในการสร้างบารมีตามรอยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่วัดปากน้ำ หลวงพ่อธัมมชโย และคุณยายอาจารย์ฯ ได้ แต่การที่จะทำให้กลายเป็นนิสัยติดตัวข้ามชาติลูกต้องฝึกเอาเอง เพราะฉะนั้นชาตินี้ขอให้ตั้งใจ อดทนฝึกฝนตนเอง ฝืนใจแก้ไขนิสัยไม่ดีให้หมดไป

เมื่อเราตั้งใจแก้ไขนิสัยกันอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันอย่างนี้ บุญบารมีที่เกิดขึ้นในปัจจุบันจะไปปิดบัญชีวิบากกรรมที่เคยทำผิดพลาดมา เสริมฝังที่ดีในอดีต และเป็นการสร้างผังหรือสร้างโปรแกรมในอนาคตชั้นเยี่ยมให้แก่ตัวเราเอง เทคโนโลยีทางโลกตั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ได้ ฉันทัด เราก็สามารถตั้งโปรแกรมการสร้างบารมีของเราได้ ฉันทัน

เมื่อเกิดใหม่ในภพชาติต่อไป ความมั่นคงในศีลจะส่งผลให้เกิดมาเป็นคน ได้รูปร่างลักษณะที่ดีพร้อมความใสและความนิ่งของใจที่สั่งสมมา จะทำให้จิตใจเราผ่องใสจนกระทั่งถึงระดับที่สามารถระลึกชาติได้ ภาพในอดีตชาติที่เราเคยสั่งสมความรู้ใด ๆ มานับภพนับชาติไม่ถ้วน ก็จะย้อนกลับมาให้เห็นเหมือนกรอภาพวิดีโอ เมื่อเห็นแล้วก็จะเกิดเป็นความรู้ และความรู้ตรงนี้ จะส่งผลให้เราสามารถสร้างบารมีได้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

หลวงพ่อบุญมาที่ลูกทุกรูปตั้งใจบวช ตั้งใจรักษาศีลกันมาอย่างดี ทั้งศึกษาพระปริยัติ ทั้งนั่งสมาธิ และตั้งใจช่วยหลวงพ่ोजัดงานประชุมพระ ประชุมคน เป็นหมื่น เป็นแสน ด้วยอำนาจกุศลบุญเหล่านี้ ขอให้ลูกหลวงพ่อบุญมาบวชเป็นพระภิกษุได้ และรักษาศีลได้มั่นคง ให้เป็นศีลที่บริสุทธิ์ เป็นศีลที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและเหล่าพระอรหันต์ทั้งหลายสรรเสริญว่าดีแล้ว ยอดเยี่ยมแล้ว ให้ศีลอันบริสุทธิ์นี้กลายเป็น

ศิลปินมี เนกขัมมบารมี ติดตัวข้ามภพข้ามชาติไป และนับจากนี้เป็นต้นไป
ก็ให้มีแต่ความพอใจในการประพฤติพรหมจรรย์ให้ทัพบทวิหนาแน่นยิ่งขึ้น
และให้สามารถปฏิบัติมรรคมีองค์ 8 ซึ่งจัดเป็นอริยมรรคได้สมบูรณ์
มั่นคงตลอดไป ให้เข้าถึงพระธรรมกายโดยง่ายและแตกฉานวิชาธรรมกาย
ตามหลวงปู่วัดปากน้ำ หลวงพ่อธัมมชโย และคุณยายอาจารย์ฯ ไปได้
โดยง่ายตลอดไปทุกภพทุกชาติ ตราบวันถึงที่สุดแห่งธรรมเทอญ

หลวงพ่อทัตตชีโว

ประวัติ

สามเณรเปรียญธรรม 6 รูป

สามเณรเดชเมธี ลังกาพินธุ ป.ธ. 6

ฉายา	เมธินฺทชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะของจอมปราษฎ์
เกิด	วันอังคารที่ 27 พฤษภาคม พ.ศ. 2540
ภูมิลำเนา	จ. สมุทรปราการ
บิดา	นายกองโท มนตรี ลังกาพินธุ
มารดา	นางสาวพงษ์ลดา พัฒนสกุลกาล
บรรพชา	วันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2552

ประสบการณ์การสร้างบารมี

พ.ศ. 2552	อุปัฏฐากพระเถระ
พ.ศ. 2554	เดินธรรมาศตราเส้นทางมหาปุชฌีญาจารย์
พ.ศ. 2556	พี่เลี้ยงอบรมสามเณรหน่อแก้วเปรียญธรรม รุ่นที่ 2
พ.ศ. 2557-2560	พี่เลี้ยงอบรมสามเณร นวกะ 3
พ.ศ. 2561	หัวหน้าศูนย์ธรรมปฏิบัติ
พ.ศ. 2562	รองประธานคณะกรรมการสามเณร ฝ่ายโรงเรียน

คติธรรม ไม่มีสิ่งใดที่เราพยายามแล้วทำไม่ได้ ถ้าเรามีสติปัญญาพอ

ความรู้สึจากใจ

ตลอดระยะเวลา 11 ปี ที่เข้ามาบวชเป็นสามเณรวัดพระธรรมกาย สามเณรได้รับการฝึกฝนอบรมในทุก ๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกิจวัตร กิจกรร ความเคารพ มารยาท อุตมการณ เป้าหมายชีวิต จากพระอาจารย์และ พระพี่เลี้ยงทุก ๆ วัน

จากวันเป็นเดือน จากเดือนเป็นปี ทำให้สิ่งดี ๆ ต่าง ๆ ที่ได้รับอบรม ร่ำสอนมาติดตัวกลายเป็นนิสัย และที่สำคัญได้ฝึกความเป็นทีมและ ความเป็นหมู่คณะ ทำให้สามเณรรู้ว่าความเป็นทีม เป็นหมู่คณะดีที่สุด เพราะทำให้เกิดความสามัคคีและความงดงามในหมู่คณะ

ที่สำคัญ กว่าสามเณรจะสามารถผ่านบทฝึกต่าง ๆ มาได้จนถึง ทุกวันนี้ เพราะได้รับกำลังใจจากโยมพ่อโยมแม่ ซึ่งเป็นกำลังใจหลักสำคัญ ที่ทำให้สามเณรสามารถบวชสร้างบารมีกับหมู่คณะมาได้จนถึงปัจจุบันนี้ และ กราบขอบพระคุณหลวงพ่อดั่งสอง พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยงทุก ๆ รูป ที่คอยประคับประคองสามเณร ให้สามเณรมาถึงวันที่ได้รับการอุปสมบท เป็น พระภิกษุในวันนี้

สามเณรศุภลักษณ์ บุรีขันธุ์ ป.ธ. 4

ฉายา	สทฺธินฺทชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะของผู้มีศรัทธาอันยิ่งใหญ่
เกิด	วันศุกร์ที่ 6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2541
ภูมิลำเนา	จ. ระยอง
บิดา	นายวัฒนา บุรีขันธุ์
มารดา	นางชนิษฐา มุทาพร
บรรพชา	วันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2555

ประสบการณ์การสร้างบารมี

พ.ศ. 2555	อุปัฏฐากพระเถระ
พ.ศ. 2556	อุปัฏฐากหลวงพ่อดัตตชีโว
พ.ศ. 2561	สามเณรพี่เลี้ยงอบรมสามเณรภาคฤดูร้อน จ. สุรินทร์
พ.ศ. 2561	พี่เลี้ยงอบรมสามเณรนวกะ 3
พ.ศ. 2562	หัวหน้ากรรมการสามเณร ศูนย์สารสนเทศ

คติธรรม คนจริงให้ดูที่การกระทำ พูดแล้วไม่ทำเรียกว่า คนไม่จริง

ความรู้สึกจากใจ

ตอนเด็กสามเณรคิดเสมอว่า บวชไปต้องลำบาก ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ ไม่ได้ไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ไม่ได้สนุกสนานเฮฮา แต่พอได้มาบวช ได้เรียนรู้ธรรมะของพระพุทธเจ้า ได้ฝึกตัว ได้นั่งสมาธิ มีหลวงพ่отั้งสอง เป็นต้นบุญต้นแบบ สอนให้เราเป็นคนดีและมีเป้าหมายชีวิต สามเณรมีความสุขมาก เพราะปลอดจากเครื่องกังวลในเรื่องของปัจจัย 4 เพราะหลวงพ่отั้งสองท่านทำให้ทุกอย่าง ทั้งสบง จีวร อังสะ ที่อยู่อาศัย ที่เรียน ที่ฉันมีพร้อม เพื่อให้เรามีเวลานั่งสมาธิฝึกตัว และศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้า ถ้าหากสามเณรไม่ได้มาบวช อาจจะทำผิดศีลธรรมตามกระแสสังคม

เมื่อสามเณรมาบวชอยู่ที่นี่ สิ่งไหนที่เราทำไม่เป็น ก็ฝึกทำเป็น เกือบทุกอย่าง มีเพื่อนที่ดี หมั่นคณะที่ดี ได้ฝึกความสะอาด ความเป็นระเบียบ ความสามัคคี เป็นต้น เป็นสิ่งที่พระพี่เลี้ยงสอน ให้เราเอามาปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้สร้างบุญบารมีจนตลอดรอดฝั่ง

ลูกเณรขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่отั้งสอง พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง และขออนุโมทนาบุญกับญาติโยมที่คอยให้การสนับสนุนด้วยดีเสมอมาครับ

สามเณรแทน พนักงาม ป.ธ. 4

ฉายา	อิทธิโนทชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะของผู้มีความสำเร็จอันยิ่งใหญ่
เกิด	วันอาทิตย์ที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2541
ภูมิลำเนา	จ. พระนครศรีอยุธยา
บิดา	นายณัฐพงษ์ ชนะพงศ์ณัฐกุล
มารดา	นางน้ำฝน พนักงาม
บรรพชา	วันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2554

ประสบการณ์การสร้างบารมี

พ.ศ. 2555	เดินธรรมาศตราเส้นทางมหาปูชนียาจารย์
พ.ศ. 2559	วิทยากรเชิดชวนสามเณรบวชเรียน
พ.ศ. 2561	กรรมการสามเณรศูนย์พัฒนาการ
พ.ศ. 2562	พี่เลี้ยงอบรมโครงการบวชสามเณร 10,000 รูปทั่วไทย ประธานสามเณร, สามเณรคุณธรรมดีเด่น

คติธรรม สิ่งดี ๆ มีอยู่แน่ ขอแค่ใจใส

ความรู้สึกจากใจ

สามเณรรู้สึกปลื้มปีติที่ก้าวมาถึงเส้นชัย คือ การบวชอุทิศชีวิตจากเด็กที่เอาแต่วิ่งเล่น มาสู่ภาวะความเป็นสามเณร คือ เหล่ากอของสมณะได้โอกาสในการสร้างความดี รักษาศีล ทำตนให้เป็นเหล่ากอของสมณะที่ดี

สิ่งหนึ่งในตอนนั้น คิดว่าอยากจะบวชเรียน สามเณรคิดแล้วตัดสินใจไม่ผิดจริงๆ ที่ได้ก้าวมาเป็นนักเรียนบาลี ศึกษาคำสอนอันเป็นอมตธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกอย่างก้าวล้วนเป็นบุญเป็นกุศล ที่จะนำพาให้เราพบความสุขที่แท้จริง ตั้งแต่ตอนนั้นถึงตอนนี้ เป็นระยะเวลากว่า 9 ปี ที่ก้าวมาสู่ทางธรรม มีมโนปณิธาน มีเป้าหมายอุดมการณ์ที่แน่นอนที่จะติดตามหลวงพ่อดูทั้งสองไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม

ขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อดูทั้งสอง ที่ได้เป็นต้นบุญต้นแบบในการสร้างบารมี กราบขอบพระคุณพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยงที่อบรมสั่งสอนดูแล ชี้แนวทางให้อยู่จนถึงเป้าหมาย ขออนุโมทนาบุญกับโยมพ่อโยมแม่ และโยมป้า ที่ให้การเลี้ยงดูสนับสนุนส่งเสริมและได้พามาสู่ทางธรรม พร้อมทั้งขออนุโมทนากับคุณโยมทุกท่านที่เป็นกำลังใจส่งเสริมการสร้างบารมีในครั้งนี้ ขออนุโมทนาบุญครับ

สามเณรณกิจ แก้วเจริญวิริยะ ป.ธ. 5

ฉายา	กิตติณฑโช
คำแปล	ผู้มีชัยชนะของผู้มีเกียรติอันยิ่งใหญ่
เกิด	วันจันทร์ที่ 30 พฤศจิกายน พ.ศ. 2541
ภูมิลำเนา	จ. ประจวบคีรีขันธ์
บิดา	นายเสน่ห์ แก้วเจริญวิริยะ
มารดา	นางฉลวย ชูกำลัง
บรรพชา	วันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2553

ประสบการณ์การสร้างบารมี

พ.ศ. 2553-2556	อุปัฏฐากพระมหาเถระ
พ.ศ. 2555	เดินธรรมาศตราเส้นทางมหาปูชนียาจารย์
พ.ศ. 2558	พี่เลี้ยงอบรมสามเณรภาคฤดูร้อน ศูนย์ปฏิบัติธรรมอุทัยแสง
พ.ศ. 2561	กรรมการสามเณรศูนย์นราภิวัฒน์
พ.ศ. 2562	รองประธานสามเณร ฝ่ายหมู่กุฎิสามเณร

คติธรรม อดตา หิ อดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

ความรู้สึกรักจากใจ

กาลเวลาล่วงเลยผ่านนับ 10 ปี สามเณรภูมิใจที่ได้เข้ามาบวชที่วัดพระธรรมกาย ได้เข้ามาสู่ร่มผ้ากาสาวพัสตร์ สามเณรรู้สึกดีใจที่มีโอกาสที่ดีแบบนี้ เพราะหลวงพ่อบอกเสมอว่า “ลูกเณรคือผู้ได้อิสรภาพ” ได้อิสรภาพในการสร้างบุญสร้างบารมี ศึกษาธรรมะปฏิบัติธรรมตั้งแต่เยาว์วัย ทำให้สามเณรรักในการสร้างบารมีเสมอมา

นอกจากนี้ ยังมีพระอาจารย์ที่คอยตอกย้ำโน้มน้าวนั่นในการบวชอยู่เสมอว่า “ถ้าท้อก็เป็นถ่าน ผ่านก็เป็นเพชร” ทำให้สามเณรอดทนอยู่เสมอ พร้อมทั้งยังมีพี่ ๆ เพื่อน ๆ ที่มีเป้าหมายเดียวกัน ที่พร้อมจะก้าวไปด้วยกันเป็นกำลังใจอีกด้วย

แม้เส้นทางนี้ไม่ได้สนุกเหมือนทางโลก แต่เส้นทางนี้ก็คือเส้นทางที่ดีที่สุด ทำให้สามเณรตัดสินใจที่จะบวชอุทิศชีวิตมาโดยตลอด

ลูกสามเณรขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อกับทั้งสอง พระอาจารย์พระพี่เลี้ยงที่คอยอบรมสั่งสอน และขออนุโมทนากับโยมพ่อโยมแม่ และญาติโยมทุกท่านที่คอยสนับสนุนให้กำลังใจสามเณรด้วยดีเสมอมา

สามเณรหมี อายี ป.ธ. 7

ฉายา	ชุตินทชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะด้วยความรู้เรื่องอย่างยิ่ง
เกิด	วันอังคารที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2542
ภูมิลำเนา	จ. ราชบุรี
บิดา	นายแดง อายี
มารดา	นางยุ้ย อายี
บรรพชา	วันที่ 14 เมษายน พ.ศ. 2555

ประสบการณ์การสร้างบารมี

พ.ศ. 2555	สามเณรคุณธรรมดีเด่นประจำปี
พ.ศ. 2559	พี่เลี้ยงอบรมสามเณรภาคฤดูร้อน จ. จันทบุรี
พ.ศ. 2560	ทีมต้อนรับพระสังฆาธิการทั่วประเทศ
พ.ศ. 2561	อนุกรรมการสามเณรศูนย์พัฒนาการ
พ.ศ. 2562	หัวหน้าศูนย์สารพินา

คติธรรม บุคคลที่ฝึกตัวดีแล้ว ย่อมเป็นที่พึ่งให้กับตัวเองและคนอื่นได้

ความรู้สึกจากใจ

จากเด็กน้อยชาวบ้านธรรมดาคนหนึ่ง ได้มีโอกาสมาสร้างบารมีกับหมู่คณะ ได้มีโอกาสมาฝึกฝนตนเอง ได้ศึกษาพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นับเป็นความโชคดีอย่างสูงสุดในชีวิตของสามเณร

ตลอดระยะเวลาการสร้างบารมีที่ผ่านมา สามเณรมีความสุขมาก เพราะรู้สึกภูมิใจ ที่ได้ใช้เวลาในการสร้างบารมีอย่างคุ้มค่า ได้ฝึกฝนตนเองเป็นต้นบุญต้นแบบในการทำความดี ได้เรียนพระบาลีซึ่งเป็นคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยิ่งทำให้ซาบซึ้งในพระพุทธานุศาสน์อย่างยิ่ง

บัดนี้ สามเณรพร้อมที่จะบวชอุทิศชีวิต สร้างบารมีติดตามหลวงพ่อตั่งใจไปอยู่ที่วัดแห่งธรรม และจะตั้งใจทำหน้าที่ให้ดีที่สุด เพื่อเป็นอายุพระพุทธานุศาสน์สืบไป

สามเณรดิเทพ วิชาสพาณิขกุล ป.ธ. 6

ฉายา	เทวินทชโย
คำแปล	ผู้มีชัยชนะดุจจอมเทพ
เกิด	วันพุธที่ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2542
ภูมิลำเนา	จ. แม่ฮ่องสอน
บิดา	นายสมชาย วิชาสพาณิขกุล
มารดา	นางจิตาภา วิชาสพาณิขกุล
บรรพชา	วันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2555

ประสบการณ์การสร้างบารมี

พ.ศ. 2555	สามเณรคุณธรรมดีเด่นประจำปี
พ.ศ. 2557-2558	พี่เลี้ยงอบรมสามเณรใหม่วัดพระธรรมกาย
พ.ศ. 2560	ทีมต้อนรับพระสังฆาธิการทั่วประเทศ
พ.ศ. 2561	อนุกรรมการสามเณรศูนย์พัฒนาการ
พ.ศ. 2562	หัวหน้าศูนย์พัฒนาการ

คติธรรม อดตา หเว ชิต์ เสยโย ชนะตนนั้นแหละเป็นดี

ความรู้สึจากใจ

ตลอดระยะเวลา 7 ปี ที่สามเณรได้เข้ามาอยู่ในร่มกาสาวพัสตร์ ได้มาเป็นลูกเณรของหลวงพ่อก็ได้ศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อีกทั้งยังได้รับการอบรมพร่ำสอนจากพระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง โดยผ่านบทฝึกคุณธรรมต่าง ๆ และคำสอนอันทรงคุณค่าของมหาปูชนียาจารย์ เพื่อขัดเกลาบ่มนิสัยให้สามเณรมีนิสัยที่ดี เข้าใจลึกซึ้งในเป้าหมาย และมโนปณิธาน ตลอดจนเส้นทางของการสร้างบารมีนี้

ต่อไปในภายภาคหน้า สามเณรจะตั้งใจทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตร ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชชาธรรมกาย ไปทั่วโลก ซึ่งทุกสิ่งเหล่านี้ที่สามเณรได้รับการฝึกฝนอบรมมา ล้วนแต่มีคุณค่ายิ่งนัก แล้ววันที่รอคอยก็มาถึง คือวันที่สามเณรจะก้าวสู่ความเป็นพระภิกษุ ที่จะได้สร้างบารมีถวายชีวิตไว้ในพระพุทธศาสนา

ลูกเณรขอกราบแทบเท้าขอบพระคุณหลวงพ่อกับทั้งสอง พระอาจารย์ พระพี่เลี้ยง ที่คอยประคับประคองดูแลลูกเณรมาจนถึงวันนี้ และต้องขออนุโมทนาบุญกับโยมพ่อโยมแม่ พี่น้อง และญาติโยมทั้งหลายที่คอยสนับสนุนบำรุงอุปฐากอย่างดีเสมอมา

สามเกลอคือใคร ?

คือ ผู้ที่สามารถครองผ้ากาสายะได้ตั้งแต่ยังเยาว์

คือ หน่อเนื้อเชื้อไขของพระชินสีห์

คือ ผู้ตัดสินใจออกจากเรือนมาบวชบำเพ็ญตบะ

คือ ผู้ได้ศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัย
ซึ่งเป็นวิชาเอกที่ไม่มีวิชาใด ๆ ในโลกจะเท่าเทียมได้

คือ ผู้สละความสุขทางโลกทุกอย่าง
แล้วออกแสวงหาสัจธรรม

คือ ผู้มีเป้าหมายชีวิตที่จะสานสร้างสันติสุข
อันไพบูรณ์ให้เกิดขึ้นแก่โลก

คือ พระแท้ในวันข้างหน้า
ที่จะต้องนำพาสรรพสัตว์ให้พ้นภัยในสังสารวัฏ

คือ ผู้ที่กำลังฝึกฝนอบรมตนเองให้พร้อมที่จะเป็นพระแท้
เพื่อเป็นครูให้แก่มวลมนุษยชาติ

คือ ผู้ที่มีพระนิพพานและที่สุดแห่งธรรม
เป็นเป้าหมายอันสูงสุด

คือ ผู้อยู่อย่างสงบ สันโดษ เรียบง่าย

คือ ผู้มีบุญมากที่ได้มาสร้างบารมีทางลัด

คือ ผู้ประพฤติธรรมตามหลักคำสอน
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

คือ ผู้ได้โอกาส

เหล่ากอสมนะ (โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย)

ยิดเอาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้นแบบ

หลวงพ่อรอคอยวันนี้มายาวนาน ที่จะได้เห็นลูกณรรมาบวชเป็นสมณะ เพื่อจะได้มาเป็นอายุของพระพุทธศาสนา เป็นนื่อนาบุญของโลก เมื่อบวชแล้ว จงตั้งใจเป็นพระแท้ เป็นพระในความหมายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จงทำพระนิพพานให้แจ้ง

ลูกณรมีบุญเก่าอันสั่งสมมาดี จึงมีโอกาสมาบวชเป็นสามเณร ตั้งแต่ยังเยาว์วัย บวชเป็นสามเณรแล้วก็ตั้งใจประพฤติดี ปฏิบัติชอบ แล้วก็ศึกษาเล่าเรียน ฝึกฝนตัวเอง สั่งสมบุญบารมี ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ ให้ตั้งใจประพฤติธรรมให้ดี โดยยิดเอาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้นแบบ หรืออย่างน้อยก็แบบพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ที่ท่านได้กล่าวเอาไว้ว่า “บวชวันหนึ่ง รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็ทำกรรมฐานเรื่อยมา ไม่ขาดเลย” ซึ่งการทำกรรมฐานนี้ ลูกณรก็ทำเป็นปกติอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น เมื่อบวชแล้ว ก็ให้ทำภาวนาอย่างนั้นเรื่อยไป ไม่ให้ขาดเลย

13 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

กลีบบัวหลวงห่อหุ้มเกสรบัว

พระภิกษุ สามเณร เป็นผู้ที่เก็บรักษาความรู้อันประเสริฐของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ คำว่า "เก็บรักษา" ในที่นี้หมายความว่า
ต้องเก็บรักษาความรู้เอาไว้ในตัว ไม่ใช่ความรู้ที่อยู่ในตำรา ความรู้ที่อยู่ในตำรา
ก็เหมือนมีเงินอยู่ในกระเป๋าคคนอื่น เอามาใช้ไม่ได้

เพราะฉะนั้น จะเก็บรักษาความรู้อันประเสริฐนี้ไว้ ภิกษุสามเณร
จะต้องทรงจำคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ในตัว เอาไว้ในใจ
เวลาโยมถามก็จะได้บอกได้ ต้องทรงจำรักษาเอาไว้ จึงจะเรียกว่า
เป็นผู้เก็บรักษาเอาไว้ได้ดี เหมือนกลีบบัวหลวงห่อหุ้มเกสรบัวอย่างนั้น

20 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

เป็นทั้งครูและนักเรียน

ลูกเณรยังแข็งแรงอยู่ ก็ให้ห่มตัว ห่มชีวิตจิตใจ ศึกษาคำสอนของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ดี เอาไว้สอนตัวเราเองก่อน แล้วค่อยไปสอนผู้อื่น ต้องเอาตัวของเราเป็นทั้งนักเรียน เป็นทั้งครู แล้วนักเรียนที่ดีที่สุด ก็คือ ตัวเรา ลูกเณรต้องศึกษาเอาไว้ให้ดีทีเดียว เพราะต่อไปในอนาคต เราจะต้อง บวชเป็นสมณะ เป็นพระผู้ใหญ่

20 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

คฤหัสถ์อริยบุคคล

ต้องไหว้สามเณรผู้บวชแม้เพียงวันเดียว

เราต้องรักษาพระพุทธศาสนาเหมือนพระเถรานุเถระ ที่ท่านอุทิศตนรักษากันมา ลูกเณรก็ต้องสืบทอดกันต่อไป อย่าเพิ่งไปเข้าใจผิดว่าเราเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ

ในความรู้สึกของเรา เราอาจจะรู้สึกอย่างนั้น แต่ในความรู้สึกของมนุษย์และของเทวดาที่มองสามเณรนี้ ไม่ธรรมดาณะลูกนะ ขึ้นชมนุชาทีเดียว

สามเณรเป็นบุคคลสำคัญมาก ขนาดคฤหัสถ์ที่บรรลุประณาคามีเป็นพระอริยบุคคล ยังต้องไหว้สามเณรผู้บวชเพียงวันเดียว

20 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

เหมือนดังสามเณรคุณานันทะ

ลูกเณรต้องคิดว่า เราไม่ใช่เด็กธรรมดา แต่เป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร พ่อของเรา คือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะต้องเตรียมเนื้อเตรียมตัวให้ดี แล้วอย่าลืมว่า สามเณรเป็นผู้สร้างประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่ ในการกอบกู้พระพุทธศาสนาในอดีต เราก็จะต้องสร้างอนาคตอันเกรียงไกร ในการปกป้องผองภัยของพระพุทธศาสนา

ถ้าเราไม่เตรียมตัวตั้งแต่ตอนนี้ มันจะสายเกินไป รุ่งของครูไม่ใหญ่ รุ่งหลวงปู่ หลวงตา ภัยว่ามีมากแล้ว แต่ก็ยังไม่เท่ากับรุ่งของลูกเณร เพราะว่าอายุมนุษย์มันขยับลง บาปจะแก่กล้ามากขึ้น มนุษย์จะมีกิเลสหนา ปัญญาหายิบมาก แล้วพระพุทธศาสนาจะเป็นศาสนาที่ถูกเขาจ้องทำลายมากที่สุด เพื่อให้หมดไปจากโลกใบนี้ ลูกเณรจะต้องศึกษา ฝึกฝนอบรมตัวของเราให้ดี เหมือนอย่างเช่นสามเณรคุณานันทะ นะลูกนะ

20 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ชุดสุดท้ายชุดเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระภิกษุสามเณรเป็นชีวิตนักบวช เป็นผู้ได้อิถุภษและเป็นผู้ได้เฉพะาผู้มีบุญเท่านั้น เพราะสวมชุดสุดท้ายชุดเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรียสาวกทั้งหลาย ซึ่งเป็นชุดที่มีคุณค่าอันสูงส่ง

แม้ได้ไปเรียนต่างประเทศ จบปริญญาโทหรือปริญญาเอกก็ตาม ก็ไม่ควรจะสวมชุดครุยทับผ้ากาสาวพัสดุ์ เพราะผ้าผืนนี้ไม่ควรจะมีผ้าผืนอื่นมาคลุม จะรับปริญญาอะไรก็ตาม ควรจะอยู่ในเพศของผ้ากาสาวพัสดุ์ เพราะชีวิตของพระเป็นเพศอันประเสริฐที่สุด

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

หวงแหนยั้งชีวิต

ผ้ากาสาวพัสตร์ไม่ใช่สิ่งที่ได้กันมาง่าย ๆ ต้องได้รับการถ่ายทอดมาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สืบต่อกันมาจนกระทั่งทรงยกให้สงฆ์เป็นตัวแทนของพระองค์ เพราะทรงมองการณ์ไกลว่า จะทรงมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นี้ไม่นาน ก็ต้องเสด็จดับขันธปรินิพพาน เพราะกายมนุษย์นี้มีเวลาจำกัด จึงให้สงฆ์เป็นใหญ่แทนพระองค์

ใครได้ครอบครองผ้ากาสาวพัสตร์ ต้องปิติภาคภูมิใจ ต้องหวงแหนเอาไวยิ่งกว่าชีวิต เพราะผ้าผืนนี้ คือ สัญลักษณ์แห่งความบริสุทธิ์ผุดผ่อง และเป็นสัญลักษณ์ของมโนปณิธานที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

กิจของบรรพชิต

ผู้ที่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ผืนนี้ จะต้องมีความตั้งใจอย่างเดียว คือ จะเอาบริวารทั้งหมด และผ้ากาสาวพัสตร์นี้ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง นี่คือวัตถุประสงค์หลัก แล้วก็ให้เว้นกิจของฆราวาส ให้ทำกิจของบรรพชิต ที่ต้องทำพระนิพพานให้แจ้งเป็นหลัก ไม่ว่าบวชเพียงวันเดียว บวชหน้าไฟ บวชหน้าศพ ก็ต้องทำพระนิพพานให้แจ้ง

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

เกียรติอันสูงส่ง

หลวงพ่อบัณฑิตภาคภูมิใจในชีวิตของลูกเณรเพื่อเกลาเหล่ากอของสมณะชาตินี้หลวงพ่อบุญน้อยกว่าลูกเณร มาบวชตอนโต แต่ชาติต่อไป จะต้องบวชตั้งแต่ยังเยาว์ให้ได้แบบลูกเณร เพราะว่าการบวชเป็นสามเณรได้รับเกียรติอันสูงส่งทีเดียว พอบวชมาแล้วได้รับการอันยิ่งใหญ่ต่อมวลมนุษยชาติและเทวดา คือ การรักษาความรู้อันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นความรู้ที่สำคัญยิ่ง ที่จะทำให้มวลมนุษยชาติและเทวดาทั้งหลายหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ภารกิจนี้...ไม่ธรรมดา

ใครที่รับภารกิจนี้ไม่ธรรมดา จะเป็นนายกรัฐมนตรี เป็นผู้ปกครองประเทศไหนก็แล้วแต่ จะมีพาวเวอร์ขนาดไหนก็แล้วแต่ อย่างมากก็รับภารกิจแค่เรื่องเศรษฐกิจ กับเรื่องทำให้บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุขก็แค่นั้น แต่ก็สุขไม่จริงสักที สุขเกรียมบ้าง สุขไหม้บ้าง สุข ก. ไก่ ไม่ได้สุข ข. ไช่

อย่าไปนึกว่า การเป็นนายก ดีกว่าการเป็นสามเณร เป็นนายกนั้น เทวดาไม่ยกมือไหว้นะ ไม่ไหว้ แต่ถ้าเป็นสามเณร โอ้โฮ ! เห็นแต่ไกลก็พนมมือแล้ว หน่อเนื้อเชื้อไขขององค์พระจอมไตร

เพราะฉะนั้น ลูกเณรอย่าไปคิดว่า ลูกด้อยโอกาสนะลูกนะ ถ้าคิดอย่างนี้เมื่อไรละก็ ให้ไปเดินจงกรมรอบมหาธรรมกายเจดีย์พันรอบ จนกว่าจะฉลาด

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ฐานแห่งความรู้แจ้ง

ลูกเณรมาบวชแล้ว ต้องตั้งใจศึกษาให้ดีนะลูกนะ ศึกษาให้
แตกฉาน อย่าไปแก่งข้อสอบ ได้มาแล้วก็ไม่ภาคภูมิใจ เพราะเรารู้ว่าเราแก่ง
ไม่แตกฉาน ถ้าจะเรียนภาษาบาลีซึ่งเก็บรักษาคำสอนของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าไว้ ต้องเรียนเพื่อที่จะให้รู้จริง แล้วเอาความรู้จริง รู้จำ มาเป็น
ฐานแห่งความรู้แจ้ง

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ภารกิจอันยิ่งใหญ่

ลูกเณรไม่ได้ด้อยโอกาส แต่เป็นผู้มีบุญที่มารับภารกิจอันยิ่งใหญ่ คือ ได้มาดูแลรักษาความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งกว่าพระองค์จะได้มานะลูกนะ ชาตินี้ท่านก็ต้องสละชีวิต แม้เนื้อเลือดจะแห้งเหือดหายไป เหลือแต่กระดูกหนังช่วงมัน ไม่ได้ตายเออะ และก่อนจะสละชีวิต ก็สละราชบัลลังก์ สละครอบครัว สละความสะดวกสบายแบบชาวโลก

และยังมีย้อนหลังตามที่พระองค์ทรงเล่าให้ฟัง หนักเข้าไปอีก ต้องสั่งสมบุญบารมีขนาดเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว นับภพนับชาติกันไม่ถ้วน เอาไม่ถ้วนมานับทบ ๆ กัน ทั้งความคิด คำพูด และการกระทำ 20 อสงไขยแสนมหากัป กว่าจะได้มาตรัสรู้ คือ ไปรู้เห็นความรู้ที่เป็นความจริงของชีวิตที่จะทำให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ พ้นจากภัยในวัฏสงสารไม่ใช่ง่าย

ตอนนี้ พระองค์ดับขันธปรินิพพานไปแล้ว มอบความรู้อันบริสุทธิ์ คือ พระธรรมคำสอนของพระองค์ ทั้งเอาไว้ให้โลก ให้ลูกพระลูกเณรรักษาเอาไว้ หวงแหนเอาไว้ให้ดีนะ เพื่อจะเป็นที่พึ่งต่อตนเอง ต่อโลก ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ฟังใบบุญ

นายกรัฐมนตรี รับภารกิจประเทศชาติประเทศเล็ก ๆ ประเทศเดียว แต่ลูกเณรต้องรับทั้งโลก ยังไม่พอ ทั้งในปรโลกด้วย รับภารกิจชาวสวรรค์ เทวดาทั้งหลาย ส่วนที่ไปตกในอบายหมตสิทธิ์ ไม่รู้จะทำอะไร แต่ก็ยังต้อง ฟังใบบุญของลูกเณร ที่สวดมนต์ไหว้พระเจริญสมาธิภาวนา มีบารมีเกิดขึ้น อุทิศบุญกุศลไปให้เขา ทุกข์มากก็ทุกข์น้อย ทุกข์น้อยก็พ้นทุกข์ เห็นไหม แม้แต่ในอบายก็ยังต้องฟังใบบุญของลูกเณรนะลูกนะ มนุษย์ก็ต้องฟังความรู้ จากลูกเณร เทวดาก็ต้องฟังทั้งความรู้ฟังทั้งบุญทุกอย่างจากลูกเณร

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ไม่มีเครื่องกังวล

ลูกเณรบวชแล้วต้องขยันเรียนนะลูกนะ ศึกษาไป อย่าไปท้อ อย่าไปเกียจคร้าน ให้ตั้งใจเรียนไปเลย และถ้าเห็นเพื่อนรุ่นเดียวกัน เขาอยู่ทางโลก สนุกสนานเพลิดเพลิน มีโอกาสเตะบอล เล่นอินเทอร์เน็ต ยิ่งกันโป้งป้าง อย่าไปกระดี้กระดากกับเขานะลูกนะ ชีวิตอย่างนี้ไม่เกิดประโยชน์อะไร

ศึกษาแล้วก็ฝึกฝนทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ทำทั้ง 3 อย่างนี้ ให้ครบถ้วนบริบูรณ์ โดยเฉพาะการปฏิบัติ ลูกเณรสามารถที่จะทำได้ดีกว่าพระหนุ่ม เพราะเราเป็นเณรน้อย ไม่มีเครื่องกังวล

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ภาพขยะ

เป็นณเณรน้อยยังรูปหล่ออย่างนี้ แข็งแรง สดชื่น แก้มนี้แดงอั่งอั่ง กันทีเดียว ลูยนั่งกันไปเลย วัยนี้ขยะของความคิดไม่ค่อยจะมี ขยะภาพทางใจ ก็ไม่มี เพราะลูกณเณรไม่ได้มีชีวิตที่หมกมุ่นแบบชาวโลก ชาวโลกเขาจะมีขยะ ความคิด ขยะคำพูด ขยะการกระทำ และมาแปรเปลี่ยนเป็นขยะภาพ ตอนนั่งธรรมะทำสมาธิ ภาพขยะเขาเหลือเฟือเลย บางคนรวยเป็นเศรษฐี แต่ในใจมีแต่ภาพขยะ มนุษย์ทั้งหลายเป็นกันอย่างนั้น แต่ลูกณเณรไม่มีเลย วัน ๆ ก็เห็นแต่พระ เพราะต้องสวดมนต์ไหว้พระ เห็นพระทุกวัน

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

สิ่งทดแทน...คือ บารมี

เมื่อนึกถึงลูกณเณรแล้ว หลวงพ่อปลื้มนะลูกนะ ที่ลูกณเณรใช้ชีวิตอยู่กับหลวงพ่อ สร้างบารมีกันอย่างสนุกสนาน ทั้งกิจวัตร ทั้งกิจกรรม ทั้งนั่งหลับตามาฟังฝนในฝนอะไรต่าง ๆ ยิ่งใกล้ ๆ งานวันสำคัญ ไม่ค่อยได้หลับได้นอนกัน ทำงานกันสะบัดหันเหลกลไปเลย

เพราะฉะนั้น ทุกวินาทีที่ผ่านมา แม้เราต้องเสียเวลาไป แต่สิ่งที่ได้ทดแทนมา คือ บารมี นี่คือนสิ่งที่ลูกณเณรได้รับ เพราะฉะนั้นนึกถึงลูกณเณรที่เร หลวงพ่อปลื้ม...

22 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ภาษาสวรรค์

ภาษาบาลีเป็นภาษาสวรรค์ ที่ชาวสวรรค์จะต้องสนใจ สนใจมากทีเดียว เพราะว่าเป็นภาษาที่เก็บรักษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้

ถ้าคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถูกเก็บไว้เป็นภาษาอังกฤษ เราก็ต้องเรียนภาษาอังกฤษ ถูกเก็บเอาไว้เป็นภาษากะเหรี่ยงเราก็ต้องเรียนภาษากะเหรี่ยง คือ เขาจะเน้นกันที่ว่าเก็บความรู้เอาไว้

เพราะฉะนั้น ภาษาใดที่เก็บความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ภาษานั้นเป็นภาษาสวรรค์ เพราะความรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นความรู้ที่บำบัดทุกข์ บำรุงสุข ทำให้หลุดพ้นจากวิภวภูมิจนพ้นจากกฏแห่งกรรม พ้นจากกฎของไตรลักษณ์ และเข้าถึงบรมสุข คือ พระนิพพาน

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ความรู้ที่ยิ่งใหญ่

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคำสอนที่มีคุณค่ามาก สำหรับผู้ที่มีบารมีมากก็พันวิญญะ ผู้ที่ยังต้องอยู่ในสังสารวัฏ ก็อยู่อย่างอบอุ่น ปลอดภัย ไม่มีเวร ไม่มีภัยเลย ถ้าทำตามคำสอนของพระองค์ จะเป็น นักบวชก็มีคำสอนสำหรับนักบวช เป็นฆราวาสหรือคฤหัสถ์ก็มีคำสอน สำหรับคฤหัสถ์ ที่ทำให้มีชีวิตเป็นคฤหัสถ์อย่างมีความสุขทีเดียว

เพราะฉะนั้น ทุกข์โทษจากความรู้อย่างของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือคำสอนของพระองค์ท่านไม่มีเลย ความรู้นี้เป็นความรู้ที่ยิ่งใหญ่ ใคร มีโอกาสได้ศึกษาถือว่าเป็นผู้มีบุญ ไม่ใช่เป็นผู้ด้อยโอกาส เป็นผู้มีบุญ มากทีเดียว

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ภาษาที่วิเศษ

ภาษาบาลีเก็บรักษาคำสอนที่วิเศษสุดเลย ที่จะทำให้สัตว์โลกพ้นจากทุกข์ทรมานได้ และมีความสุข

ภาษานี้จึงเป็นภาษาสวรรค์ ภาษาที่วิเศษจริง ๆ ที่เลือกเก็บไว้เป็นภาษาบาลี เพราะเป็นภาษาที่ไม่เพี้ยน ไม่มีการเปลี่ยนแปลง คงที่แล้วก็เพราะด้วย ภาษาบาลีเพราะมาก ไปลองสวดมนต์ดูสิ แล้วจะพบความไพเราะจากบทสวดมนต์

คำว่า นะโม ตัสสะ... ขอนอบน้อมแด่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบฯ แค่ว่าคำว่า นะโม... หัวใจสั่นสะเทือนแล้ว สะเทือนจนกระทั่งสิ่งที่ไม่ดีมันร่วง เหลือแต่ดี ๆ เอาไว้

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

มาเกิด ไม่ใช่ เกิดมา

ลูกเณรของหลวงพ่อบุญมาก มากทีเดียว มาทางลัด มาเกิด ไม่ใช่เกิดมานะ มีอยู่ 2 คำ คล้าย ๆ กันเหมือนกลับคำกัน มาเกิด ไม่ใช่เกิดมา

"เกิดมา" หมายถึงว่า เกิดแบบธรรมดา คือ ใคร ๆ ทุกคนต้องเกิดมา ไม่เกิดไม่ได้ หมดกรรมจากอบายก็ต้องเกิดมา หมดบุญจากสวรรค์ก็ต้องเกิดมาเป็นมนุษย์ นี่คือการเกิดมา เป็นมนุษย์แล้วไปทำอะไรก็แล้วแต่ ที่มนุษย์เขาทำกัน ก็ทำกันอย่างนั้น

"มาเกิด" หมายถึงว่า บุญยังไม่หมด วิมานก็ยังอยู่ แต่เป็นหน้าที่อันสูงส่งที่จะต้องลงมาเกิด เพราะฉะนั้นต้องมาเกิดเพื่อการนี้ ทางไหนทางลัดรีบมาเกิด ลูกเณรมาเกิดนะลูกนะ

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ผู้ได้ออกาส

เราไม่ใช่ผู้ด้อยโอกาส อย่าไปเชื่อ คำว่า "ด้อยโอกาส" เราอาจจะด้อยที่ว่า เราไม่ต้องไปกินเหล้ากับเขา เราด้อยโอกาสทางนี้ เราด้อยโอกาสในการเล่นการพนัน เราด้อยโอกาสในการที่จะฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม หรืออะไรต่าง ๆ

แต่เราได้โอกาสในการศึกษาธรรมะ มันขึ้นอยู่กับโอกาสอะไรต่างหาก ลูกเณรเป็นผู้ได้ออกาสนะลูกนะ ไม่ใช่ด้อยโอกาส

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

เกิดมาเพื่อการนี้

ลูกเณรมาเกิดเพื่อการนี้ การอะไร การรักษาคำสอนของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ มาเกิดจากไหนไม่สำคัญ แวบ...มาเกิด
บ้านเกิดอยู่ตรงไหน ก็เกิดตรงนั้น

แต่บ้านหลังนี้ (วัดพระธรรมกาย) มาบวช ลงจากหลังควาย
คาราบาวดำ ก็ออกบวชกันเลย เพื่อจะรับมารักษาคำสอนของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าให้เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

วัดกันที่ใสหรือหมอง

ลูกเณร คนที่ด้อยโอกาส คือ โอกาสที่เขาจะได้ทำพระนิพพาน ให้แจ้ง เขาด้อยเพราะมัวแต่ไปทำมาหากินกัน ชีวิตเขาก็วน ๆ เวียน ๆ กันไปอยู่อย่างนั้น ไม่เกิดประโยชน์อะไร เพราะว่าตอนใกล้จะละโลก ไปสู่ปรโลกนั้น เขาไม่ได้วัดว่า ใครเรียนอะไรมา ใครสวย ใครรวย ใครหล่อ ใครมีศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำแค่ไหน แต่ตรงนั้นวัดกันที่ใครใจใสหรือใจหมอง

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ต้องคิดอย่างนี้

ใครสั่งสมบุญก็ใจใส ใครสั่งสมบาปก็ใจหมอง ถ้าสั่งสมบุญใจใส ก็ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ ถ้าสั่งสมบาปใจหมองก็ไปอบาย ไปมีทุกข์ หรือพลัด ไปยมโลก เขาก็ไม่ได้ถามว่า เรียนมาจากไหน เรียนวิชาอะไรมา แต่ถามว่า เจ้าไปทำบาปอย่างนี้ใช่ไหม เจ้าทำบุญอย่างนี้ใช่ไหม ฉะนั้นจึงขึ้นอยู่กับบุญ กับบาปเท่านั้น

ลูกเณรมาเรียนสุดยอดของวิชาทีเดียว ต้องภูมิใจ ภูมิใจว่าเรา เป็นผู้ได้ออกาสที่มาศึกษาภาษาบาลี ซึ่งมีเอาไว้สำหรับเฉพาะผู้มีบุญ เพื่อ รักษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สำหรับตัวเราเองก็เพื่อจะทำ พระนิพพานให้แจ้ง และเพื่อชาวโลกจะได้ดำเนินชีวิตได้ถูกต้อง และ ทำพระนิพพานให้แจ้งเช่นเดียวกัน ต้องคิดอย่างนี้นะลูกนะ

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

มรรคผลนิพพานไม่ล้าสมัย

เมื่อจบขมาแล้ว สิ่งที่ถูกเน้นจะต้องศึกษา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา เป้าหมายของเราคือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง มีตัวอย่างมากมายในสมัยพุทธกาล ที่สามเณรจบขมาแล้วได้เป็นพระอรหันต์ บรรลุมรรคผลนิพพาน

และมรรคผลนิพพานไม่ได้ล้าสมัย ปัจจุบันนี้ก็สามารถบรรลุได้ เพราะมรรคผลนิพพานอยู่ในตัวของเรา มรรค 4 ผล 4 นิพพาน 1 อยู่ในตัวของเรา ไม่ได้อยู่นอกโลก ของที่อยู่ในตัวของเรา ถือว่าเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวที่สุด อยู่ในวิสัยที่เราสามารถไปศึกษา ไปแสวงหา ไปทำให้แจ้งได้

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ลูกของผู้วิเศษสุด

เมื่อสามเณรบวชเป็นพระภิกษุแล้ว เราได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ชุดนี้
เราเป็นลูกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นลูกของผู้ที่วิเศษสุด ที่ทั้งมนุษย์
เทวดา พรหม อรูปพรหม ต้องกราบไหว้

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

หลักสูตรของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางหลักสูตรเอาไว้ ปรีชาดี ปฏิบัติ ปฏิเวธ สามเณรต้องเรียนปรีชาดี และต้องปฏิบัติให้มีประสบการณ์ภายใน ต้องศึกษา เรื่องศีลสิกขา จิตตสิกขา ปัญญาสิกขา เรียนจบปริญญาแล้วต้องให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ได้วิชา 3 วิชา 8 อภิญญา 6 หุทิพย์ ตาทิพย์ ระลึกชาติได้ มีมโนมยิทธิ มีฤทธิ์ทางใจแสดงอิทธิฤทธิ์ได้ ทำอัสวกิเลสให้สิ้นไป นี่หลักสูตรของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้อย่างนี้

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ผู้เป็นแสงสว่างแก่โลก

ปริยญาในทางธรรม มี 3 คือ

1. ญาตปริยญา แปลว่า ความรอบรู้ในสิ่งที่ควรรู้
รู้เรื่องดับทุกข์ไปพระนิพพาน
2. ตีรณปริยญา แปลว่า ความรอบรู้ในสิ่งที่ควรพิจารณา
3. ปหานปริยญา แปลว่า ความรอบรู้ในสิ่งที่ควรละ

เมื่อศึกษาจบปริยญาในทางธรรมแล้ว ไม่มีลาสิกขา จะต้อง
เป็นแสงสว่างให้เกิดขึ้นแก่โลก เหมือนดวงอาทิตย์ที่ให้ความสว่างต่อโลก
จะต้องบำเพ็ญประโยชน์ต่อโลก

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

เชื่อว่า...เราไม่เคยเรียน

ที่จริงการเรียนแบบทางโลก ไม่เชื่อว่าเราไม่เคยเรียน แต่เราลืมไปแล้ว เพราะว่าเวลาเราเกิดใหม่ เราลืม เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารยาวนานมาก นับภพนับชาติไม่ถ้วน เป็นมาหมดแล้ว แล้วทำไมจึงยังจะมาย่ำอยู่กับของเดิม ไม่ไปไหนสักที อันนี้ไม่ใช่วัตถุประสงค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

โลกขาดเนื่อนาบุญไม่ได้

โลกขาดเนื่อนาบุญไม่ได้ ถ้าโลกขาดเนื่อนาบุญ ชีวิตของชาวโลก
ยังจะต้องทนทุกข์ทรมานอีกยาวทีเดียว แต่ถ้าหากว่ายังมีเนื่อนาบุญอยู่
ในโลก ชาวโลกเขาได้มีโอกาส ได้ทำบุญ เท่ากับย่นระยะเวลาในวัฏฏะ
ให้เหลือสั้นลงเข้ามาเรื่อย ๆ

ลูกเณรเป็นเนื่อนาบุญ เป็นแหล่งแห่งบุญที่มนุษย์และเทวาเขา
จะตักตวง แล้วก็เป็นแหล่งแห่งความรู้ ที่มนุษย์และเทवादอยากจะศึกษา

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ใคร...ในโลกนี้เขาเป็นได้ยาก

ลูกณเรไม่ได้เป็นผู้ด้อยโอกาส แต่ว่าเป็นผู้ได้โอกาสดี ที่ได้มาเป็น
อย่างนี้ ซึ่งใครในโลกนี้เขาเป็นได้ยาก เขายากที่จะมีโอกาสดีอย่างนี้

เพราะฉะนั้น อย่าไปเชื่อที่ใครเขาบอกว่า เราเป็นคนยากคนจน
ด้อยโอกาส ไม่ใช่ซะ โอกาสเขาวัดกันตรงที่ว่า ใครจะเข้าใจความรู้
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามากกว่ากัน ถ้าใครเข้าใจ ถือว่าเป็นผู้ได้โอกาส
เพราะฉะนั้นจงภูมิใจเอาไว้ล่ะลูกนะ ว่าลูกเป็นผู้ได้โอกาส

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ก้าวตามหลวงปู่

ลูกเณรจะต้องปกครองชีวิตให้ดี เราจะต้องไปบวชเป็นพระแล้ว
รักษาพระพุทธศาสนาเอาไว้ เป็นที่พึ่งให้กับตัวของเราและผู้อื่นเขาด้วย
และต้องเป็นสมณะให้ได้เหมือนอย่างพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี
(สด จนทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ข้อวัตร
ปฏิบัติ มโนปณิธานของท่าน เป็นแบบอย่างที่ดีเหลือเกิน ที่ลูกเณรจะต้อง
เดินรอยตาม ท่านก้าวเท้าขวา เราก็ก้าวเท้าขวา ท่านก้าวเท้าซ้าย
เราก็ก้าวเท้าซ้ายตาม ชีวิตนี้จึงจะประสบความสำเร็จ

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

โอกาสสร้างบารมีมีมากกว่า

การเป็นนักบวชตั้งแต่ยังเยาว์ มีโอกาสสร้างบารมีได้มากกว่าคนอื่น เพราะทุกชีวิตเกิดมาในโลกนี้เพื่อสร้างบารมีเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อการอื่นเลย

ถ้าเราสร้างบารมีได้มาก ชาตต่อไปอุปสรรคของชีวิตก็น้อย ถ้าเราสร้างบารมีน้อย ชาตต่อไปอุปสรรคของชีวิตก็มีมาก

26 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ใครควรไหว้ใคร

เรื่องราวในพระไตรปิฎก เล่มที่ 46 หน้า 538 ตอนหนึ่งกล่าวว่า “คฤหัสถ์แม้เป็นอนาคามี พึงไหว้สามเณร แม้บวชในวันนั้น” คือมีข้อสงสัยกันว่า ฆราวาสที่บรรลุปะนาโมเป็นพระอริยบุคคล ถ้าบรรลุก่อนหลังกัน ใครควรจะกราบไหว้ใคร และถ้าฆราวาสบรรลุปะนาโมเป็นพระอริยบุคคล คือ พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี กับนักบวชซึ่งยังไม่ได้บรรลุปะนาโมใครควรไหว้ใคร ก็น่าคิดเหมือนกัน คือ บวชมาวันหนึ่ง แล้วยังไม่ได้บรรลุปะนาโมสักอย่าง แต่ว่าคฤหัสถ์ฆราวาสเขาบรรลุปะนาโมเป็นพระอริยบุคคลตั้งแต่ พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี ในสมัยพุทธกาลมีอยู่ มันก็น่าสงสัย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสรุปเอาไว้ว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถ้าอนาคามีเป็นคฤหัสถ์ไซ้ อนาคามีผู้คฤหัสถ์นั้น พึงกระทำกิจทั้งหลาย มีการอภิเวทน์ เป็นต้น แก่สามเณรแม้ผู้บวชในวันนั้น อันนี้คือสิ่งที่พระองค์ทรงบอกเอาไว้ แสดงว่า เพศของนักบวชไม่ธรรมดา แม้คฤหัสถ์ที่เป็นพระอริยบุคคลยังต้องกระทำอัญชลี ยกมือไหว้ ต้องแสดงความเคารพ แม้สามเณร บวชเพียงวันเดียว

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

บุคคลสำคัญ

สามเณรเป็นบุคคลสำคัญ เป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ
คฤหัสถ์ยังไม่ใช่เทือก ยังไม่ใช่เถา เหล่าหรืออาจจะเป็นต้น ไกล ๆ แฉว ๆ
ตั้งนั้นใครว่าสามเณรด้อยโอกาสนั้น ผิดนะ สามเณรอาจจะด้อยโอกาสที่ไม่ได้
ไปบวชเหมือนคฤหัสถ์ เหมือนฆราวาสบางคน แต่ว่าได้โอกาสในการ
ที่จะสร้างบารมีอันยิ่งใหญ่ พระพุทธองค์ทรงสรุปมาแล้ว

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ปลื้มแทน

สามเณรไม่ใช่ผู้ด้อยโอกาส จำไว้นะลูกเณรนะ ถ้าใครบอกว่า ด้อยละก็เอาคำนี้ไปบอกเลย “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถ้าอนาคามีเป็นคฤหัสถ์ไซ้ร่อนาคามีผู้คฤหัสถ์นั้น พึงกระทำการกิจทั้งหลาย มีการอภิวัตน์เป็นต้น แก่สามเณรแม้ผู้บวชในวันนั้น” ฟังแล้วปลื้ม...! แทนลูกเณร

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

พริกสถานการณ์

เราจะไปเฉาอะไร อย่าไปจ้อง อย่าไปแค้น ทำให้มันแจ้ว แจ่มให้ได้
สงบเสงี่ยม สง่างาม จ้อง ๆ นั้นไม่ใช่สามเณรแล้ว มันต้องระดับที่พระราช
อย่างพระเจ้าอโศกมหาราช มองเห็นสามเณรนิโครธแล้ว เกิดกุศลศรัทธาขึ้นมา
ทำให้สถานการณ์พริกเลย พระพุทธศาสนากำลังจะหมดไปแล้วจากอินเดีย
หวนคืนมาใหม่

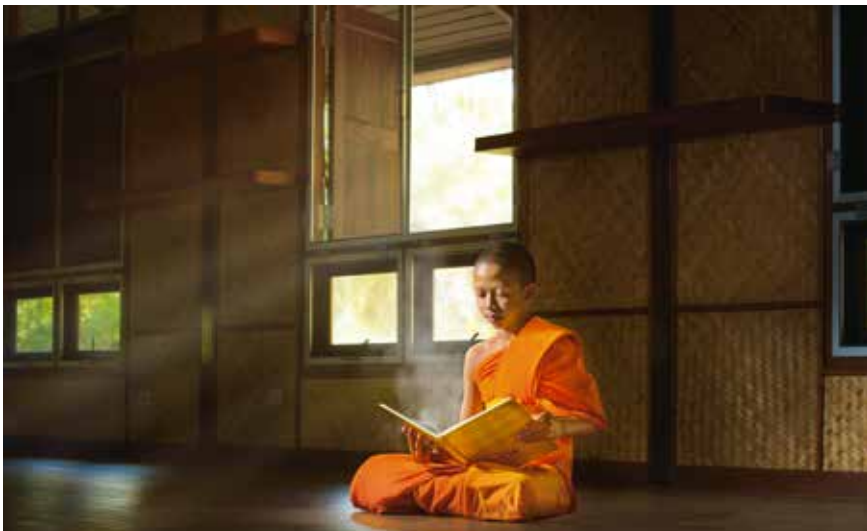
27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ผ้าครองเฉพาะผู้มีบุญ

การที่ได้ห่มครองผ้ากาสาพัสตร์นั้น ไม่ธรรมดา เฉพาะผู้มีบุญเท่านั้น ถ้าบุญน้อย ๆ ก็ได้แต่มองด้วยตาลห้อยนะว่า ไม่อาจจะไปครองผ้ากาสาพัสตร์ ต้องไปคอยชาติหน้าโน้น คุณะลูกนะ นี่ต้องพูดตอกย้ำซ้ำบ่อย ๆ ผู้ด้อยโอกาสเขาจะได้ฟิต เขาจะได้อยากเป็นผู้มีโอกาสในภพชาติต่อ ๆ ไป

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ต้องใช้โอกาส

เมื่อเราได้โอกาสแล้ว เราก็ต้องใช้โอกาสศึกษาพระธรรมวินัย ให้แตกฉาน ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เทศนา วิชชาธรรมกาย อย่าเพ่ง รีบตาย ให้เข้าถึงธรรมกายกันก่อน ทำให้ครบถ้วนบริบูรณ์กันไปเลย

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

วิมานยังอยู่

หลวงพ่อนึกถึงลูกเณรที่ไรแล้วปลื้ม...! ลูกของเรามีบุญมาก มาจากไหนไม่สำคัญ วุบมาเลย เพราะเขามาเกิด แต่เขาไม่ได้เกิดมาแบบชาวโลกทั่วไป มาเกิดเพื่อการนี้ วิมานยังอยู่เลย บุญยังพร้อม แต่ว่าถึงคราวที่จะต้องเผยแผ่พระพุทธศาสนา วิชชาธรรมกาย ก็รับลงมาเกิด เพื่อจะมาทำภารกิจหน้าที่อันนี้ให้สมบูรณ์ เราต้องปิติและภาคภูมิใจบ่อย ๆ นะลูกนะ

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ต้องการความแข็งแรง

สิ่งที่ผู้เผ่าต้องการ เมื่อผ่านชีวิตมาถึง ณ จุดนั้นแล้วพบว่าชีวิตที่ผ่านมาไม่มีแก่นสาร ท่านต้องการความแข็งแรงนะ ไม่ได้ต้องการทรัพย์ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เอาความแข็งแรงมาทำไม จะเอามาแสวงหาแก่นสารของชีวิต ซึ่งอยู่ในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

จะเอาความแข็งแรง หมายความว่า ถ้าย้อนยุคกลับไปได้ ก็อยากจะย้อนชีวิตคืนไปถึงตอนนั้น ถึงวัยที่แข็งแรง แต่ก็ย้อนกันไม่ได้ ผู้เผ่ามีประสบการณ์ทางโลกมาก แต่ท่านต้องการความแข็งแรง

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

เหมือนต้นกล้วย

สอนตัวเองให้ได้ เตือนตัวเองให้ดี วัยตอนนี้กำลังแข็งแรง ความแข็งแรงของลูกเณรเป็นสิ่งที่เงินซื้อไม่ได้

ผู้เฒ่าผู้ผ่านโลกมายาวนาน มีอายุมาก 60 ปีกันขึ้นไปอย่างนี้ ท่านเหล่านั้นสมบูรณ์ไปด้วยประสบการณ์ทางโลก สมบูรณ์ด้วยทรัพย์สินศฤงคาร สมบูรณ์ด้วยพวกพ้องบริวาร คือท่านมีความพร้อมตรงนี้มากที่สุดทีเดียว เรื่องทรัพย์สิน ลาภ ยศ สรรเสริญ ก็ผ่านกันมาแล้ว

แต่พอปลดเกษียณไปแล้ว ท่านสรุปได้เลยว่า ชีวิตที่ผ่านมา ไม่มีอะไรเป็นแก่นสารเลย ขนาดผ่านมาทุกอย่าง สมมุติกันทั้งสิ้น สมมุติว่าเป็นนั่น เป็นนี่ เป็นลูกน้อง เป็นเจ้านาย เป็นอะไรสารพัด พอปลดเกษียณก็เป็นตาแก่ แล้วก็ไม่ได้อะไร

ถามว่ามีความสุขที่แท้จริงไหม ก็ไม่ใช่ ต้องไปถามว่ามีอะไรภาคภูมิใจบ้างในชีวิตที่ผ่านมาปลดเกษียณ ตอบกันไปคนละอย่าง ซึ่งฟังดูแล้วเหมือนต้นกล้วย ซึ่งไม่มีแก่นสารอะไรของชีวิต

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

เตรียมตัวตั้งแต่ตอนนี้

ลูกเณรมีความแข็งแรง มีความพร้อมที่จะแสวงหาแก่นสารของชีวิต ซึ่งมีอยู่ในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น ลุยศึกษากันให้เต็มที่ ให้ภาคภูมิใจเลยว่า เราได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ เป็นหน่อเนื้อเชื้อไข ของพระบรมศาสดา เรามีความแข็งแรงและอยู่ในวัยยังสดชื่น ที่ปลอดภัยพล จะต้องใช้วัยนี้ให้เป็นประโยชน์

เราจะได้มารับภารกิจอันยิ่งใหญ่ต่อไปในอนาคต เราต้องเตรียมตัว กันตั้งแต่ตอนนี้ ตั้งแต่ยังเยาว์วัย แล้วต่อไปในอนาคต เมื่อเราไปรับภารกิจ อันยิ่งใหญ่ นั่น ตอนที่อายุพรรษามาก บวชเป็นพระแล้ว เราก็จะทำได้ อย่าง สมบูรณ์

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ห่านป่าบินมา ได้ห่านพะโล้

ตอนนี้ฝึกซ้อมยิงธนูไปก่อน พอห่านป่าบินมาจะได้ห่านพะโล้
หมายถึง เราจะต้องมีความพร้อม ต้องเตรียมตัวกันให้ดี ๆ ถ้าไม่พร้อม
ตอนนี้ พอห่านป่าบินมา เราจะได้แต่ชนห่าน ไม่ได้ห่านพะโล้ ให้ฝึกกัน
ตั้งแต่ตอนนี้

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

ต้องเตรียมตัว

หลวงพ่อกเคยได้ยินผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ท่านเล่าให้ฟังว่า พันเอกถนัด คอมันตร์ อดีตรัฐมนตรีต่างประเทศ ซึ่งเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศอยู่นานทีเดียว และมีความรู้ ความสามารถมาก ท่านเตรียมตัวที่จะเป็นรัฐมนตรีต่างประเทศ ตั้งแต่ยังเยาว์วัย มีการเตรียมตัวให้พร้อมอย่างยาวนานทีเดียว ขณะนี้ ตัวท่านถึงแก่กรรมไปแล้ว ผู้เล่าซึ่งเคยอยู่ใกล้ชิดท่าน เล่าให้หลวงพ่อฟัง

ก็เป็นสิ่งที่น่าคิดว่า ทุกอย่างต้องเตรียมตัว เหมือนท่านเซอร์ซิลล์ รัสบูรุษของอังกฤษ เตรียมตัวที่จะเป็นนายกรัฐมนตรีตั้งแต่ยังเยาว์วัย พอถึงเวลา จัหวะโอภาสอำนวยก็เป็นนายกฯ ที่ดีได้ เก่งมากด้วย

ลูกเณรจะต้องรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ ก็ต้องเตรียมตัวกันตั้งแต่ยังเยาว์วัย พอภารกิจอันยิ่งใหญ่มาอยู่ในมือแล้ว จะทำได้อย่างสมบูรณ์ แล้วเราก็จะได้มีความปิติภาคภูมิใจทุกครั้งที่ตามระลึกถึง

27 พฤษภาคม พ.ศ. 2546

สมณะน้อย - สมณะใหญ่

ในพรราชานี้ ลูกณรวัดพระธรรมกายต้องนั่งสมาธิกันอย่างเข้มงวด เอาให้ติดต้องเห็นพระให้ได้ ถ้าเห็นพระได้อย่างนี้แล้ว ความรู้สึกว่ เราเป็นพระ จะเกิดขึ้น เราจะปลื้มทีเดียว ภายนอกเราเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ เป็นสมณะน้อย แต่ข้างในเป็นสมณะใหญ่

เวลาเรารับอะไรจากญาติโยม เราจะมีความรู้สึกว่ เราเป็นผู้ให้ ไม่ได้มีความรู้สึกว่ เราเป็นผู้รับ เหมือนเราเปิดทางให้เขา เป็นสะพาน เชื่อมโยง ให้เขาได้เชื่อมกับกระแธารแห่งบุญอันบริสุทธิ์ ซึ่งจะส่งผลให้ เขาได้มีสมบัติใหญ่ในอนาคต ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพาน สมบัติ และเราจะมีความรู้สึกว่ เราเหมือนเป็นต้นทางแห่งทางสวรรค์ ให้แก่ญาติโยมทีเดียว

2 กรกฎาคม พ.ศ. 2546

ก่อนจำวัด

ลูกเณรก่อนจำวัดต้องนึกบททวน ตั้งแต่ตื่นนอนมากระทั่งกำลังจะเข้านอน ว่ามีอะไรทำให้เราปลื้มปีติภาคภูมิใจในการทำกุศล ทำตามคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าปลื้มแล้ว จำวัดได้ ถ้ายังไม่ปลื้มนั่งต่อไป ทำใจหยุด ใจนิ่ง ให้ใจใส ๆ จนกระทั่งใจใส มีความบริสุทธิ์แล้วปลื้ม มีปีติ มีความภาคภูมิใจว่า เราเป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะที่แท้จริง แล้วจึงจำวัดได้

12 กรกฎาคม พ.ศ. 2546

มีเวลามากกว่า

ลูกเณรจะต้องตั้งใจปฏิบัติ เอาให้เห็นพระในตัวให้ได้ เพราะชีวิตพระ ชีวิตเณร มีเวลาว่างมากกว่าชีวิตของฆราวาส เราคืออดีตฆราวาส เราเคยเป็นมาแล้ว แต่อดีตก็ติดทิ้งไป ไม่เก็บเอามาคิดกัน เรามาบวช เพราะเราเห็นภัยในวัฏสงสาร วัฏสงสารมีภัยมาก ภัยในอบาย ภัยในสังสารวัฏ เพราะเรายังตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมกันทั้งสิ้น

20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2546

ขยัน - ขี้เกียจ

พระณร คือ ผู้ได้โอกาส เราจะได้โอกาสอย่างไร ได้โอกาสว่าง
ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง ไม่ใช่เราไม่มีฝีมือในการทำมาหากินทางโลก
นกกามันยังทำมาหากินได้ เราเป็นมนุษย์ ไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป

แต่มันไม่เกิดประโยชน์ จะมาว่า พระขี้เกียจ ไม่ถูกนะ ขี้เกียจ
มีเพียงประการเดียวก็คือ ขี้เกียจทำความชั่ว แต่ขยันทำความดี ไปสั่งสอน
ธรรมะ ให้ความสว่างแก่ชาวโลก

20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2546

จิตสำนึก

ลูกเณรต้องมีจิตสำนึกอยู่เสมอว่า เราไม่ได้เป็นผู้ด้อยโอกาส เราคือผู้ได้โอกาส ได้มาใกล้ชิดกับพระรัตนตรัย มาศึกษาความรู้ที่ยิ่งใหญ่ทีเดียวที่จะเข้าไปสู่ทะเลแห่งความรู้อันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ไม่มีขอบเขต ที่จะทำให้เราพ้นจากความทุกข์ทั้งหลาย พ้นจากกิเลสอาสวะได้เข้าถึงความสุขที่แท้จริง

20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2546

หน่อเนื้อพระจอมไตร

ลูกเณรจะต้องเก็บความภาคภูมิใจนี้เอาไว้ทุกวันทุกคืนทีเดียว เป็นสามเณรหน่อเนื้อเชื้อไขขององค์พระจอมไตร ภาคภูมิใจไปนิรันดร์ เก็บไว้ทุก ๆ วันเลย

อย่าลืมว่า สามเณรในอดีตที่ผ่านมา เป็นผู้กอบกู้พระพุทธศาสนา จำสามเณรคุณานันทะได้ไหม ยามที่พระพุทธศาสนากำลังจะล่มสลายที่ศรีลังกา ก็ได้สามเณรคุณานันทะฟื้นฟูลุกขึ้นมา ท่านบวชตั้งแต่เป็นสามเณร บวชวันนั้น เทศน์วันนั้นทั้งคืน เทศน์ถึงสว่าง เทศน์อยู่รูปเดียววันนั้นแหละ ถือเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ทีเดียว

20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2546

ศึกช้างหน้าใหญ่หลวงนัก

ลูกเณรต้องเตรียมตัวให้ดีนะลูกนะ ศึกช้างหน้าใหญ่หลวงนัก เพราะฉะนั้นต้องเตรียมฝึกตัวกันตั้งแต่เป็นสามเณร เตรียมที่จะรับภารกิจ อันยิ่งใหญ่ต่อไปในอนาคต เพื่อตัวเราและโลก โลกจะได้รับความรู้จาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เก็บรักษาเอาไว้โดยพระเณรนี้แหละ โดยเริ่มต้น จากสามเณร

สามเณรมีโอกาสฝึกตัวกันตั้งแต่ยังเยาว์วัย ไม่ต้องไปคิดเรื่องอื่น ลุยกันไปเลย ศึกษาด้วยความ Relax & Alert (มีความพร้อมที่จะ ตั้งใจเรียนอย่างมีความสุข และผ่อนคลาย สบาย ๆ) ต้องศึกษากันไป อย่างนั้น มีปิติสุขกันทุก ๆ วัน ศึกษากันไปอย่างนี้ วันต่อวัน วันต่อวัน

20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2546

ชีวิตพระ ชีวิตที่ยิ่งใหญ่

ลูกเณรต้องปิติภาคภูมิใจทุกวันว่า เราเป็นผู้ได้โอกาสดีที่เข้ามาอยู่ใกล้พระรัตนตรัย แล้วก็ต้องบวชไปจนกว่าจะเป็นพระนะลูกนะ เพราะชีวิตพระเป็นชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ชีวิตอะไรจะมาถูกต้องและสมบูรณ์แบบเท่ากับชีวิตพระ เป็นไม่มี เพราะเป็นชีวิตที่โล่ง โปร่ง เบา สบาย มีชีวิตอยู่ไปวันต่อวัน เพื่อศึกษาค้นคว้าธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขจัดกิเลสอาสวะภายในใจกันไปทุก ๆ วัน ด้วยการทำใจหยุดนิ่ง เมื่อใจหยุดนิ่ง โอ้ ! มีความสุขจังเลย

20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2546

กิจวัตรกิจกรรม ของ สามเณร

กิจวัตรกิจกรรม

ชีวิตเด็กน้อยตัวเล็ก ๆ ที่วิ่งเล่นกันไปมาอย่างเพลิดเพลินสนุกสนาน เมื่อบุญบารมีในตัวเต็มเปี่ยม มีอินทรีย์อันแก่กล้าแล้ว จึงได้เข้าบรรพชา เป็นสามเณร นุ่งห่มผ้ากาสายะ อันเป็นเครื่องแบบของนักบวชชุดสุดท้าย ในสังสารวัฏชุดเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

การดำเนินชีวิตจึงเปลี่ยนไป
เมื่อมาเป็นนักบวช ไม่ว่าจะมาจาก
ครอบครัวใด จะร่ำรวยขนาดไหน หรือ
ยากจนเพียงใด แต่เมื่อมาอยู่ที่หมู่กุฏิ
สามเณรทุกรูปมีสิทธิเท่าเทียมกัน
และมีข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นแก่
สมณบริโณคเหมือน ๆ กัน พอดี ๆ
ไม่ขาดไม่เกิน

สามเณรทุกรูปจะตื่น เข้ามืด
ทำภารกิจส่วนตัว สวดมนต์ทำวัตร
เจริญภาวนากลั่นจิตให้ผ่องแผ้ว

รุ่งอรุณ เมื่ออาทิตย์อุทัยสดแสงจับขอบฟ้าเหล่านักรบกองทัพธรรม
ตัวน้อย ๆ ก็เข้าแถวเตรียมตัวไปฉันภัตตาหารเช้า แต่เนื่องด้วยหมู่กุฎิ
สามเณรกับหอนักรบภัตตาหารมีระยะทางไกลกันพอสมควร จึงต้องใช้เวลา
เดินทาง เวลานั้นจึงนานพอที่จะทำสิ่งดี ๆ ให้เกิดขึ้นได้ เช่น การตรีกธรรมะ
ภายใน การท่องบทเรียนบาลีไวยากรณ์ ฯลฯ

เมื่อถึงหอนฉันคุณยายอาจารย์ฯ ก็ทำกิจของสงฆ์ เป็นเนื่อนาบุญ
ให้ญาติโยม ฉันภัตตาหารหล่อเลี้ยงกายหายาบ เติมพลังสร้างบารมีต่อไป

ครั้นเสร็จภารกิจ ก็รับบุญเก็บภาชนะที่ใช้แล้ว จัดอุปกรณ์ไว้สำหรับฉันภัตตาหารเพล เสร็จแล้วเดินทางกลับหมู่กุฏิฯ เพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียน เข้าเรียนนักธรรม แต่หากศึกษาจบนักธรรมชั้นเอกแล้ว ก็จะมีเวลาหลับตากลับใจให้ใสในรอบสายอีกครั้งหนึ่ง

หลับตาสีมาอีกครั้ง ก็ถึงเวลาต้องไปฉันเพลกันแล้ว สังฆารนี้ช่างเป็นภาระโดยแท้ ฉันเพลเสร็จก็รับบุญจัดเก็บอุปกรณ์ภาชนะต่าง ๆ และทำความสะอาดพื้นที่บริเวณที่ฉัน เสร็จแล้วกลับไปทำภารกิจส่วนตัว

เข้าเรียนบาลี ในภาคบ่าย เสร็จจากการเรียนบาลีก็ช่วยกันรับบุญ ทำความสะอาด กวาดใบไม้ พัฒนาโรงเรียน รับบุญเสร็จแล้วพระอาจารย์ก็ให้ ฉ้นปานะก่อนกลับหมู่กุฏิสามเณร รู้สึกมีชีวิตชีวามากที่ได้ฉ้นปานะอร่อย ๆ

กลับถึงหมู่กุฏิฯ แล้ว ก็ปิดกวาดเสนาสนะ รับบุญอื่น ๆ และ ออกกำลังกายบริหารชั้นร ก็พักสบาย ๆ สักเล็กน้อยก่อนสรงน้ำ

หลังสร่งน้ำเย็นกายเย็นใจดีแล้ว ก็เติมความสุขให้แกใจของตนเอง
อีกครั้ง ด้วยการสวดมนต์ทำวัตรเย็น และเจริญภาวนาชำระใจให้สะอาด
เสร็จแล้วทบทวนบทเรียนทั้งนักธรรม - บาลี ฯลฯ

หลวงพ่อกับคุณยายอาจารย์ฯ สอนว่า วัดจะเจริญก้าวหน้าได้
ต้องไม่ขาด 3 เสียง คือ เสียงไม้กวาดกวาดวัด เสียงสวดมนต์ภาวนา
และเสียงเทศน์สอนธรรมะ

ก่อนจำวัด หลับตาทบทวนข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไขตนเองในรอบวัน
ระลึกถึงบุญทั้งหลายที่ได้สร้างไว้ตลอดวัน แล้วเข้าจำวัดอย่างมีความสุขในกลาง
องค์พระใส ๆ หลับอยู่ในอุ้งแห่งทะเลบุญ

เพราะเรามีเป้าหมายสูงสุด คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง พวกเราจึง
เลือกเส้นทางแห่งซัยชนะ ขอขุณีเดียวมีคติเป็นหนึ่ง คือ เดินตาม
ทางสายกลาง ตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

หากวันใด มีกิจกรรม

พิเศษขององค์กร ที่จะต้องช่วย
กันทำ เช่น การจัดงานต้อนรับ
พระสังฆาธิการ การจัดสถานที่
ต้อนรับสาธุชนจำนวนหลาย ๆ
หมื่นคน การลงพื้นที่รอบพระ
มหาธรรมกายเจดีย์เพื่อเตรียม
งานจุตมาฆประทีป จัดสถานที่
บิณฑบาตในวันสำคัญต่าง ๆ
เตรียมไทยธรรมให้สาธุชน
ได้ถวายพระในวาระโอกาสต่าง ๆ
เช่น การจัดเตรียมผ้าไตรจีวร
โคมประทีป อุปกรณ์กันหนาว
 ฯลฯ

กิจกรรมพิเศษ ล้วนต้องการกำลังสามเณรจำนวนมากในการทำ
ความสำเร็จของงานให้เกิดขึ้น ซึ่งสามเณรก็จะร่วมแรงร่วมใจกันทำงาน
ในภาคบ่าย หลังจากฉันภัตตาหารเพลเสร็จแล้ว แล้วรับบุญไปจนถึงภาคค่ำ
หรืออาจจะถึงเช้าวันใหม่ ในบางงานอาจจะรับบุญตั้งแต่เช้ามืดต่อด้วย
ภาคสายถึงบ่ายจนจดค่ำ หรือจนกว่างานทั้งหลายจะแล้วเสร็จ

จะมีใครสักกี่คน ที่จะรู้ว่า การจัดงานบุญใหญ่ๆ ของวัดพระธรรมกาย ที่มีภาพงดงามอลังการเผยแพร่ไปทั่วโลก ยังใจของผู้พบเห็นให้มีแต่ความปีติเบิกบานอย่างน่าอัศจรรย์นั้น ผู้อยู่เบื้องหลังการจัดสถานที่ จัดเตรียมอุปกรณ์และเสนาสนะต่าง ๆ นั่นก็คือ สามเณรนั่นเอง

เมื่อความสำเร็จของงานเกิดขึ้น สามเณรทั้งหลายต่างก็ปลื้ม...ปลื้ม...
ปลื้ม...! ... ไม่จบ ต่างส่งยิ้มให้กันด้วยแววตาที่อยากจะบอกกันและกันว่า
หายาดเหงื่อที่หลัง ต่างกลั่นเป็นบุญ

การปฏิบัติธรรม

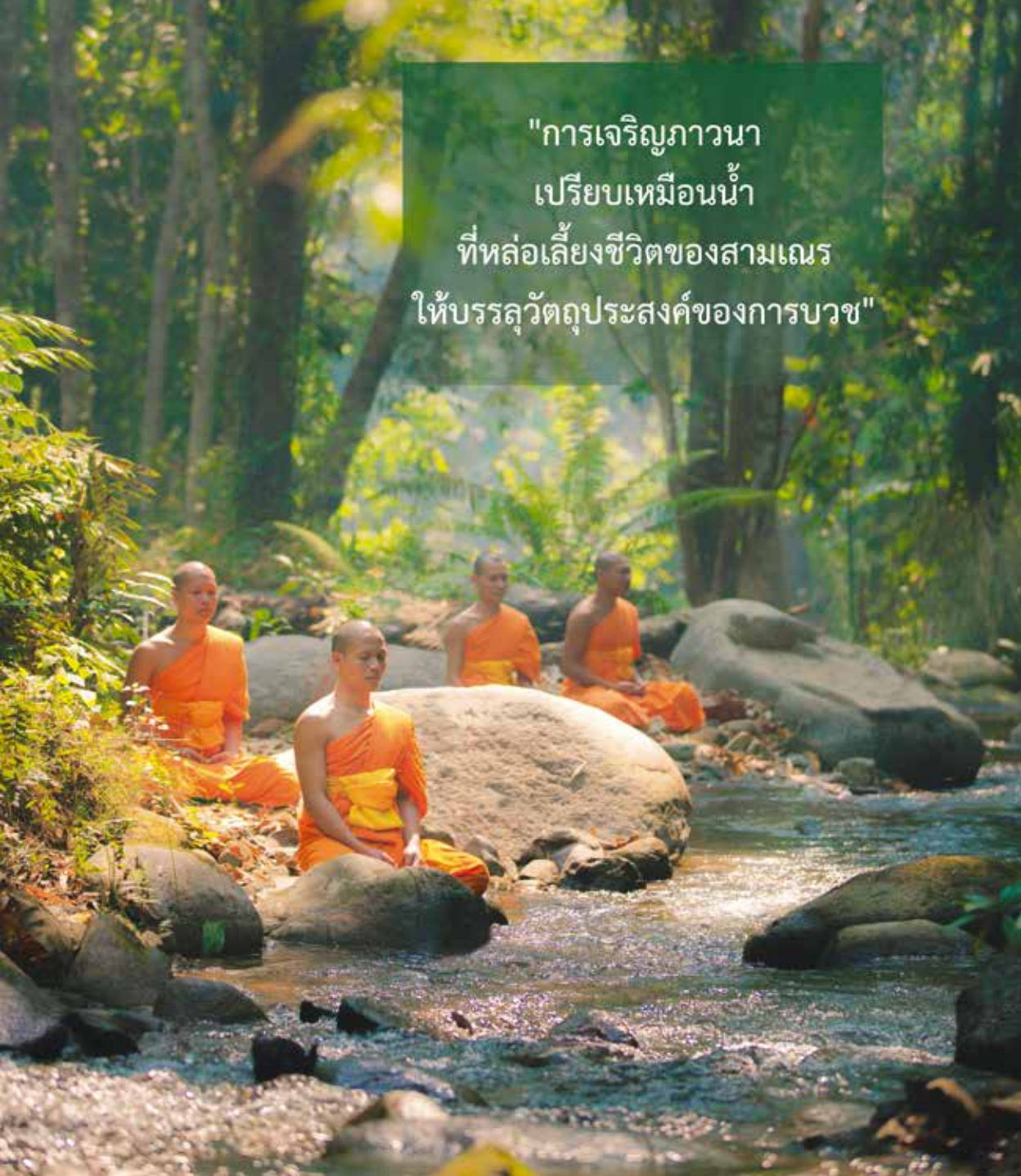

การเจริญภาวนา เป็นพื้นฐานหลักที่สำคัญยิ่งที่จะทำให้
บรรลุมรรคผลประสงคของการบวช เพราะการเจริญภาวนาทำให้ใจมีความสุข
และสงบในเพศสมณะอย่างสมบูรณ์ เป็นที่พึ่งให้แก่ตนเองและผู้อื่นได้
อย่างแท้จริง

ในทุก ๆ วัน สามเณรจะมีกิจวัตรในการเจริญสมาธิภาวนาร่วมกัน
เพื่อกลั่นจิตให้นุ่มนวล ควรแก่การทำงานทั้งหลาย

"การเจริญภาวนา
เปรียบเหมือนน้ำ
ที่หล่อเลี้ยงชีวิตของสามเณร
ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวช"

การศึกษาพระบาลี

ครั้งหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า **"เมื่อพระปริยัติธรรม คือ พระไตรปิฎกยังดำรงอยู่ตราบใด ศาสนาก็ชื่อว่าดำรงอยู่ตราบนั้น เมื่อพระปริยัติธรรมเสื่อมถอยน้อยผู้เล่าเรียนแล้วกาลใด พระศาสนาก็ชื่อว่าเสื่อมในกาลนั้น"**

"บาลี พร้อมทั้งอรรถกถาในพุทธพจน์ คือ พระไตรปิฎก บาลีนั่น ยังคงอยู่เพียงใด ปริยัติก็ชื่อว่ายังบริบูรณ์อยู่เพียงนั้น"

สามเณรจึงตั้งใจศึกษาภาษาบาลี เพราะภาษาบาลีเป็นภาษาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นภาษาที่ทรงไว้ซึ่งพระพุทธรวณะ ทรงไว้ซึ่งความดีงามและความรู้แจ้งเห็นแจ้ง เมื่อได้ศึกษาพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จึงนำหลักธรรมนั้นมาฝึกฝนอบรมตน เพื่อยังตนให้สงบ แล้วบำเพ็ญสมณธรรม เมื่อตนเองปฏิบัติได้แล้ว จึงจะนำแสงสว่างแห่งพระธรรมนั้นไปสั่งสอนชาวโลกได้

คาถาเพียงบทเดียว ทำให้ผู้ฟังเห็นธรรมได้ หากเราเรียนด้วยความเคารพ ด้วยใจรัก เรียนให้ละเอียด ไม่ยอมให้ผ่านไป จับจ้องทุกตัวอักษรให้เกิดประโยชน์แก่ตน มิได้ศึกษาเพียงเพื่อสอบ เมื่อทำเช่นนี้ เราก็จะได้รับความสมบูรณ์บริบูรณ์ในการเรียน และมีธรรมะหล่อเลี้ยงใจตลอดเวลา

พระบรมโพธิสัตว์ตรัสไว้ว่า "บุคคลจะทำปัญญาบารมีให้เต็มได้ ต้องทำตัวเหมือนพระภิกษุผู้เที่ยวบิณฑบาต จะรับบิณฑบาตไปตามลำดับ โดยไม่เลือกว่าเป็นตระกูลใด มีฐานะดีหรือยากจน ก็ยอมได้รับอาหารบิณฑบาตที่เต็มเร็ว"

เรามีหน้าที่ศึกษาหาความรู้ จะต้องไม่ถือเขาถือเราไม่ว่าอาจารย์จะเป็นใครก็ตาม เราจะเรียนด้วยความเคารพ อ่อนน้อม เพื่อให้ปัญญาบารมีของเราเต็มเปี่ยมโดยเร็ว

ใช่ที่เราจะปรารถนาการยกย่องจากผู้ใด แต่ความเจริญรุ่งเรือง
ของพระศาสนา คือ ยอดปรารถนาของพวกเขา

ความรู้เกิดแก่บัณฑิต ย่อมเป็นเครื่องเชิดชูเกียรติของเขาและ
อำนวยประโยชน์แก่คนหมู่มากฉันใด ก็เหมือนแสงสว่างจากดวง
พระอาทิตย์สู่ดวงจันทร์แล้วยังโลกเราให้สว่างด้วยฉันนั้น

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ กลางท้องระดับสะดือ

๒

๑

๓

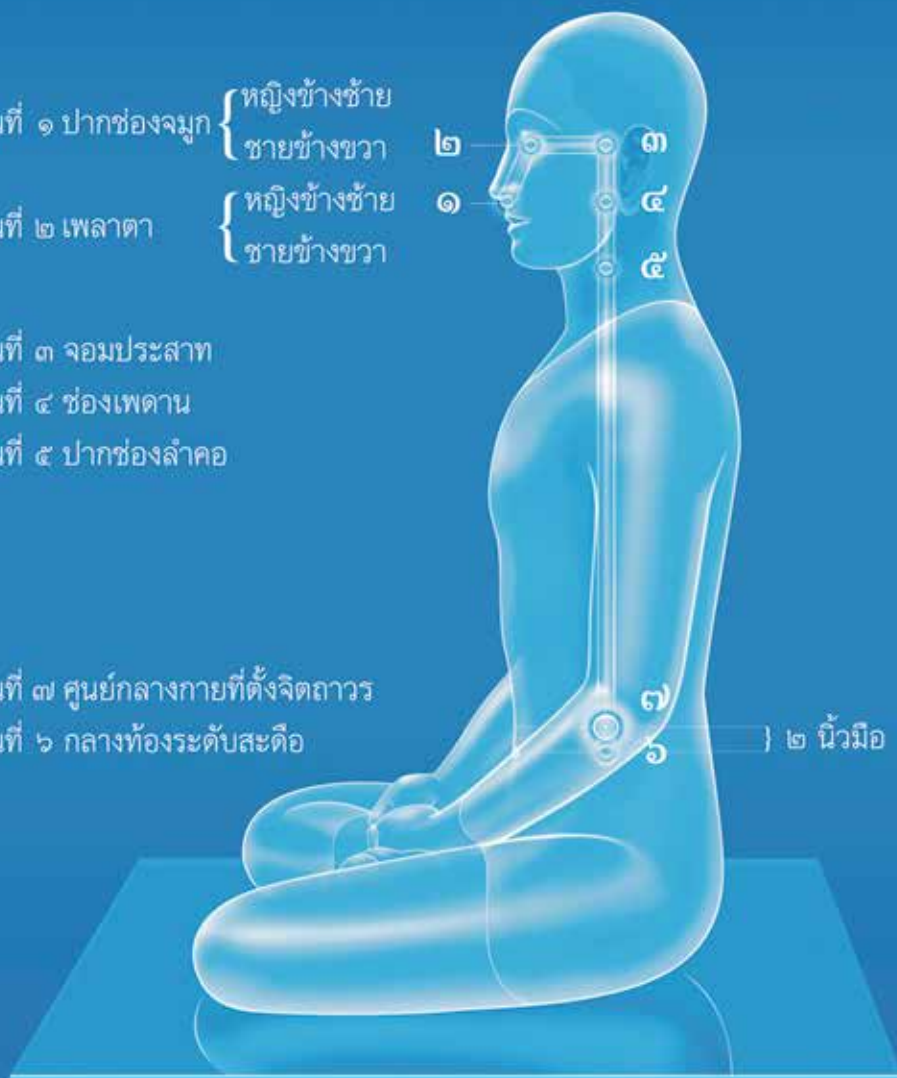
๔

๕

๗

๖

} ๒ นิ้วมือ

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่ง ที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศาสนากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตประจำวันอย่างเป็นสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติ สัมปชัญญะ และปัญญา อันเป็นเรื่องไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่าย ๆ ดังวิธีปฏิบัติที่พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

1. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัวเตรียมใจให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีล 5 หรือศีล 8 เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง
2. คุกเข่าหรือนั่งพับเพียบสบาย ๆ ระวังถึงความดีที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำต่อไปในอนาคต จนวนรากับว่า ร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้นด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วน ๆ
3. นั่งขัดสมาธิ ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย นั่งให้อยู่ในท่าที่พอดี ไม่ฝืนร่างกายมากเกินไป ไม่ถึงกับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลับตาพอสบายคล้ายกับ

กำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือขมวดคิ้ว แล้วตั้งใจมั่น วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึกให้พร้อมทั้งกายและใจว่า กำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบสบายอย่างยิ่ง

4. นึกกำหนดนิมิต เป็น “ดวงแก้วกลมใส” ขนาดเท่าแก้วตาดำใสบริสุทธิ์ ปราศจากรอยตำหนิใด ๆ ขาวใส เย็นตาเย็นใจ ดังประกายของดวงดาว ดวงแก้วกลมใสนี้ เรียกว่า บริกรรมนิมิต นึกสบาย ๆ นึกเหมือนดวงแก้วนั้น มานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกาย ฐานที่ 7 นึกไป ภาวนาไป อย่างนุ่มนวล เป็นพุทธานุสติว่า “สัมมาอะระหัง” หรือค่อย ๆ น้อมนึกดวงแก้วกลมใสให้ค่อย ๆ เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ฐานที่ 1 เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบาย ๆ ใจเย็น ๆ ไปพร้อม ๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงแก้วกลมใสปรากฏแล้ว ณ กลางกาย ให้วางอารมณ์สบาย ๆ กับนิมิตนั้น จนเหมือนกับว่า ดวงนิมิตเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์ หากดวงนิมิตนั้นอันตรายหายไป ก็ไม่ต้องนึกเสียตาย ให้วางอารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่น ที่มีใช้ศูนย์กลางกายให้ค่อย ๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท ณ ศูนย์กลางกาย

ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้าย มีดวงดาวดวงเล็ก ๆ อีกดวงหนึ่ง ซ้อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิม แล้วสนใจ เอาใจใส่แต่ดวงเล็ก ๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อย ๆ ใจจะปรับ จนหยุดได้ถูกส่วน เกิดการตกศูนย์ และเกิดดวงสว่างขึ้นมาแทนที่ ดวงนี้ เรียกว่า “**ดวงธรรม**” หรือ “**ดวงปฐมมรรค**” อันเป็นประตูเบื้องต้น ที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน

การระลึกนึกถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรือขณะทำภารกิจใด ๆ

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อย ๆ ทำอย่างสบาย ๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหน ให้พอใจแค่นั้น ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสีย ความเป็นกลาง และเมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ “**ดวงปฐมมรรค**” ที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ติดสนิทมั่นคงอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ให้หมั่นตรึกระลึกนึกถึงอยู่เสมอ

อย่างนี้แล้ว ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความไม่ประมาทได้ตลอดไป ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดลุ่มลึกไปตามลำดับอีกด้วย

ข้อควรระวัง

1. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช่กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนใดของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจาก ศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

2. อย่าอยากเห็น คือ ทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติ มิให้เผลอจาก บริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่ากังวล ถ้า ถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเสมือนการขึ้น และตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจเร่งเวลาได้

3. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกสมาธิ เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง “อาโลกกสิณ” คือ กสิณความสว่างเป็นบทเบื้องต้น เมื่อฝึกสมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไป ผ่านกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรุณ-พรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

4. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายที่เดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน หรือนั่ง อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

5. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้ามีนิมิตเกิดขึ้นแล้วหายไป ก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประกอบใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบนิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ย่อมเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้ เมื่อซักซ้อมปฏิบัติอยู่เสมอ ๆ ไม่ทอดทิ้งจนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ให้หมั่นประกอบรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลักประกันได้ว่า ได้ที่พึงของชีวิตที่ถูกต้องดีงาม ที่จะส่งผลให้เป็นผู้มีความสุข ความเจริญทั้งในภพชาตินี้และภพชาติหน้า

หากสามารถแนะนำวิธีทำสมาธินี้ต่อ ๆ กันไป ขยายไปยังเหล่านมนุษยชาติอย่างไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และเผ่าพันธุ์ สันติสุขอันไพบูรณ์ที่ทุกคนใฝ่ฝันก็ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

1. ผลต่อตนเอง

1.1 ด้านสุขภาพจิต

- ส่งเสริมให้คุณภาพของจิตใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดโปร่ง โล่ง เบา สบาย มีความจำและสติปัญญาดีขึ้น
- ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไรได้รวดเร็ว ถูกต้องและเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

1.2 ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

- ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระจับกระจ่าง กระปรี้กระเปร่า มีความองอาจสง่าผ่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส
- มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น และเชื่อมั่นในตนเอง

- มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ เป็นผู้มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตา กรุณาต่อบุคคลทั่วไป

1.3 ด้านชีวิตประจำวัน

- ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน
- ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะร่างกายกับจิตใจ ย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

1.4 ด้านศีลธรรมจรรยา

- ทำให้เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื้อกฎแห่งกรรม สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้ และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้ความประพฤติทางกาย และวาจา ดีตามไปด้วย
- ทำให้เป็นผู้มีความมกน้อย สันโดษ รักสงบ และมีขันติเป็นเลิศ
- ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นผู้ที่มีสัมมาคารวะ และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

2. ผลต่อครอบครัว

2.1 ทำให้ครอบครัวมีความสุข เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกันด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

2.2 ทำให้ครอบครัวมีความเจริญก้าวหน้า เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้มีความซื่อสัตย์ เมื่อก่อนมีปัญหาครอบครัว หรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้

3. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

3.1 ทำให้สังคมสงบสุข ปราศจากปัญหาอาชญากรรม ตลอดจนปัญหาสังคมอื่น ๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชัน ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้ที่มิมีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจ ลัทธิยั่วยวนหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรม

ในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่น มั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

3.2 ทำให้เกิดควมมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด ซึ่งผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักควมมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพกฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองของเราสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมกง่ายยั้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ที่จะไปใช้สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

3.3 ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า เมื่อสมาชิกในสังคมมีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาชิกในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะสละความสุขส่วนตน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ แม้มีผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคมจะมายุแหย่ให้เกิดความแตกแยก ก็จะไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคมเป็นผู้มีจิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

4. ผลต่อศาสนา

4.1 ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง และรู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วยตัวเองว่า การฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธีเดียวที่จะทำให้พันทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

4.2 ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย พร้อมทั้งจะเป็นหนายกต่างให้แก่พระพุทธศาสนา อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

4.3 เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะตราบไต่ที่พุทธศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรมเจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่ตราบนั่น

4.4 จะเป็นกำลังส่งเสริมทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา เพราะเมื่อเข้าใจซาบซึ้งถึงประโยชน์ของการปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า สันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน